

DZIENNIK USTAW

RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Warszawa, dnia 9 sierpnia 2019 r.

Poz. 1501

USTAWA

z dnia 4 lipca 2019 r.

o zmianie ustawy o systemie handlu uprawnieniami do emisji gazów cieplarnianych oraz niektórych innych ustaw^{1), 2), 3)}

Art. 1. W ustawie z dnia 12 czerwca 2015 r. o systemie handlu uprawnieniami do emisji gazów cieplarnianych (Dz. U. z 2018 r. poz. 1201 i 2538 oraz z 2019 r. poz. 730) wprowadza się następujące zmiany:

- 1) w odnośniku nr 1:
 - a) wprowadzenie do wyliczenia otrzymuje brzmienie:
„Niniejsza ustawa służy stosowaniu.”;
 - b) pkt 4 otrzymuje brzmienie:
„4) rozporządzenia wykonawczego Komisji (UE) 2018/2067 z dnia 19 grudnia 2018 r. w sprawie weryfikacji danych oraz akredytacji weryfikatorów na podstawie dyrektywy 2003/87/WE Parlamentu Europejskiego i Rady (Dz. Urz. UE L 334 z 31.12.2018, str. 94).”;

¹⁾ Niniejsza ustawa w zakresie swojej regulacji wdraża:

- 1) dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady 2010/75/UE z dnia 24 listopada 2010 r. w sprawie emisji przemysłowych (zintegrowane zapobieganie zanieczyszczeniom i ich kontrola) (Tekst mający znaczenie dla EOG) (Dz. Urz. UE L 334 z 17.12.2010, str. 17 oraz Dz. Urz. UE L 158 z 19.06.2012, str. 25);
- 2) dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2015/2193 z dnia 25 listopada 2015 r. w sprawie ograniczenia emisji niektórych zanieczyszczeń do powietrza ze średnich obiektów energetycznego spalania (Tekst mający znaczenie dla EOG) (Dz. Urz. UE L 313 z 28.11.2015, str. 1);
- 3) dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/2284 z dnia 14 grudnia 2016 r. w sprawie redukcji krajowych emisji niektórych rodzajów zanieczyszczeń atmosferycznych, zmiany dyrektywy 2003/35/WE oraz uchylecia dyrektywy 2001/81/WE (Tekst mający znaczenie dla EOG) (Dz. Urz. UE L 344 z 17.12.2016, str. 1);
- 4) dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2018/410 z dnia 14 marca 2018 r. zmieniającą dyrektywę 2003/87/WE w celu wzmocnienia efektywnych pod względem kosztów redukcji emisji oraz inwestycji niskoemisyjnych oraz decyzję (UE) 2015/1814 (Tekst mający znaczenie dla EOG) (Dz. Urz. UE L 76 z 19.03.2018, str. 3).

²⁾ Niniejsza ustawa służy stosowaniu:

- 1) rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/2392 z dnia 13 grudnia 2017 r. zmieniającego dyrektywę 2003/87/WE w celu utrzymania obecnych ograniczeń zakresu zastosowania w odniesieniu do działań lotniczych i w celu przygotowania wdrożenia globalnego środka rynkowego po 2021 r. (Dz. Urz. UE L 350 z 29.12.2017, str. 7);
- 2) rozporządzenia wykonawczego Komisji (UE) 2018/2067 z dnia 19 grudnia 2018 r. w sprawie weryfikacji danych oraz akredytacji weryfikatorów na podstawie dyrektywy 2003/87/WE Parlamentu Europejskiego i Rady (Dz. Urz. UE L 334 z 31.12.2018, str. 94).

³⁾ Niniejszą ustawą zmienia się ustawy: ustawę z dnia 17 czerwca 1966 r. o postępowaniu egzekucyjnym w administracji, ustawę z dnia 20 lipca 1991 r. o Inspekcji Ochrony Środowiska, ustawę z dnia 20 czerwca 1997 r. – Prawo o ruchu drogowym, ustawę z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Prawo bankowe, ustawę z dnia 27 kwietnia 2001 r. – Prawo ochrony środowiska, ustawę z dnia 6 lipca 2001 r. o przetwarzaniu informacji kryminalnych, ustawę z dnia 22 października 2004 r. o jednostkach doradztwa rolniczego, ustawę z dnia 10 lipca 2007 r. o nawozach i nawożeniu, ustawę z dnia 3 października 2008 r. o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko, ustawę z dnia 6 grudnia 2008 r. o podatku akcyzowym, ustawę z dnia 17 lipca 2009 r. o systemie zarządzania emisjami gazów cieplarnianych i innych substancji oraz ustawę z dnia 15 lipca 2011 r. o krajowym systemie ekozarządzania i audytu (EMAS).

- c) w pkt 8 kropkę zastępuje się średnikiem i dodaje się pkt 9 i 10 w brzmieniu:
- „9) rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/2392 z dnia 13 grudnia 2017 r. zmieniającego dyrektywę 2003/87/WE w celu utrzymania obecnych ograniczeń zakresu zastosowania w odniesieniu do działań lotniczych i w celu przygotowania wdrożenia globalnego środka rynkowego po 2021 r. (Dz. Urz. UE L 350 z 29.12.2017, str. 7);
 - 10) rozporządzenia delegowanego Komisji (UE) 2019/331 z dnia 19 grudnia 2018 r. w sprawie ustanowienia przejściowych zasad dotyczących zharmonizowanego przydziału bezpłatnych uprawnień do emisji w całej Unii na podstawie art. 10a dyrektywy 2003/87/WE Parlamentu Europejskiego i Rady (Dz. Urz. UE L 59 z 27.02.2019, str. 8).”;
- 2) odnośnik nr 2 otrzymuje brzmienie:
- „²⁾ Niniejsza ustawa w zakresie swojej regulacji wdraża:
- 1) dyrektywę 2003/87/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 13 października 2003 r. ustanawiającą system handlu przydziałami emisji gazów cieplarnianych w Unii oraz zmieniającą dyrektywę Rady 96/61/WE (Tekst mający znaczenie dla EOG) (Dz. Urz. UE L 275 z 25.10.2003, str. 32, z późn. zm.⁴⁾ – Dz. Urz. UE Polskie wydanie specjalne, rozdz. 15, t. 7, str. 631);
 - 2) dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady 2010/75/UE z dnia 24 listopada 2010 r. w sprawie emisji przemysłowych (zintegrowane zapobieganie zanieczyszczeniom i ich kontrola) (Tekst mający znaczenie dla EOG) (Dz. Urz. UE L 334 z 17.12.2010, str. 17, z późn. zm.⁵⁾);
 - 3) dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2015/2193 z dnia 25 listopada 2015 r. w sprawie ograniczenia emisji niektórych zanieczyszczeń do powietrza ze średnich obiektów energetycznego spalania (Tekst mający znaczenie dla EOG) (Dz. Urz. UE L 313 z 28.11.2015, str. 1, z późn. zm.);
 - 4) dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/2284 z dnia 14 grudnia 2016 r. w sprawie redukcji krajowych emisji niektórych rodzajów zanieczyszczeń atmosferycznych, zmiany dyrektywy 2003/35/WE oraz uchylecia dyrektywy 2001/81/WE (Tekst mający znaczenie dla EOG) (Dz. Urz. UE L 344 z 17.12.2016, str. 1);
 - 5) dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2018/410 z dnia 14 marca 2018 r. zmieniającą dyrektywę 2003/87/WE w celu wzmocnienia efektywnych pod względem kosztów redukcji emisji oraz inwestycji niskoemisyjnych oraz decyzję (UE) 2015/1814) (Tekst mający znaczenie dla EOG) (Dz. Urz. UE L 76 z 19.03.2018, str. 3).”;
- 3) w art. 3:
- a) po pkt 3 dodaje się pkt 3a w brzmieniu:

„3a) eksploatacji instalacji – rozumie się przez to użytkowanie instalacji zarówno w normalnym trybie działalności, jak i przy wydarzeniach nietypowych, o których mowa w art. 20 ust. 1 rozporządzenia Komisji (UE) nr 601/2012, a także utrzymywanie w sprawności tej instalacji;”;
 - b) pkt 12 otrzymuje brzmienie:

„12) okresie rozliczeniowym – rozumie się przez to okres od dnia 1 stycznia 2013 r. do dnia 31 grudnia 2020 r. oraz każdy następujący po nim dziesięcioletni okres;”;
 - c) w pkt 23 lit. a otrzymuje brzmienie:

„a) osobę prawną lub jednostkę organizacyjną niebędącą osobą prawną w rozumieniu art. 3 pkt 3 rozporządzenia wykonawczego Komisji (UE) 2018/2067 z dnia 19 grudnia 2018 r. w sprawie weryfikacji danych oraz akredytacji weryfikatorów na podstawie dyrektywy 2003/87/WE Parlamentu Europejskiego i Rady (Dz. Urz. UE L 334 z 31.12.2018, str. 94), zwanego dalej „rozporządzeniem Komisji (UE) 2018/2067””;

⁴⁾ Zmiany wymienionej dyrektywy zostały ogłoszone w Dz. Urz. UE L 338 z 13.11.2004, str. 18, Dz. Urz. UE L 8 z 13.01.2009, str. 3, Dz. Urz. UE L 87 z 31.03.2009, str. 109, Dz. Urz. UE L 140 z 05.06.2009, str. 63, Dz. Urz. UE L 112 z 24.04.2012, str. 21, Dz. Urz. UE L 113 z 25.04.2013, str. 1, Dz. Urz. UE L 343 z 19.12.2013, str. 1, Dz. Urz. UE L 129 z 30.04.2014, str. 1, Dz. Urz. UE L 264 z 09.10.2015, str. 1, Dz. Urz. UE L 280 z 24.10.2015, str. 39/2, Dz. Urz. UE L 350 z 29.12.2017, str. 7 i Dz. Urz. UE L 76 z 19.03.2018, str. 3.

⁵⁾ Zmiany wymienionej dyrektywy zostały ogłoszone w Dz. Urz. UE L 158 z 19.06.2012, str. 25.

- 4) w art. 4:
- a) w pkt 1:
- lit. b otrzymuje brzmienie:
„b) rozporządzenia Komisji (UE) 2018/2067,”
 - w lit. d dodaje się przecinek i dodaje się lit. e w brzmieniu:
„e) rozporządzenia delegowanego Komisji (UE) 2019/331 z dnia 19 grudnia 2018 r. w sprawie ustanowienia przejściowych zasad dotyczących zharmonizowanego przydziału bezpłatnych uprawnień do emisji w całej Unii na podstawie art. 10a dyrektywy 2003/87/WE Parlamentu Europejskiego i Rady (Dz. Urz. UE L 59 z 27.02.2019, str. 8), zwanego dalej „rozporządzeniem Komisji (UE) 2019/331”,”
- b) pkt 2 otrzymuje brzmienie:
„2) pełni funkcję punktu kontaktowego, o którym mowa w art. 70 ust. 2 rozporządzenia Komisji (UE) 2018/2067;”;
- 5) w art. 5 ust. 2 otrzymuje brzmienie:
„2. Polskie Centrum Akredytacji działające na podstawie ustawy z dnia 13 kwietnia 2016 r. o systemach oceny zgodności i nadzoru rynku (Dz. U. z 2019 r. poz. 544) jest krajową jednostką akredytującą, o której mowa w art. 55 ust. 1 rozporządzenia Komisji (UE) 2018/2067, i wykonuje zadania tej jednostki określone w tym rozporządzeniu.”;
- 6) w art. 9 ust. 7 otrzymuje brzmienie:
„7. Wniosek o aktualizację danych dotyczących rachunku w rejestrze Unii składa się zgodnie z wymaganiami określonymi w art. 25 rozporządzenia Komisji (UE) nr 389/2013. Do wniosku o aktualizację stosuje się odpowiednio przepisy ust. 1–3, ust. 4 pkt 1 lit. c oraz ust. 5 i 6.”;
- 7) w art. 11:
- a) ust. 1 otrzymuje brzmienie:
„1. Krajowy ośrodek informuje Narodowy Fundusz Ochrony Środowiska i Gospodarki Wodnej, zwany dalej „Narodowym Funduszem”, o otwarciu oraz zamknięciu rachunku w rejestrze Unii w terminie do dnia 15 lutego roku następującego po roku, w którym nastąpiło otwarcie lub zamknięcie tego rachunku.”
- b) w ust. 2 w pkt 3 kropkę zastępuje się średnikiem i dodaje się pkt 4 w brzmieniu:
„4) jeżeli posiadacz rachunku w rejestrze Unii złożył wniosek o jego zamknięcie – datę złożenia tego wniosku.”;
- 8) w art. 13 dodaje się ust. 6 i 7 w brzmieniu:
„6. Obowiązek wniesienia opłaty rocznej ustaje, gdy emisja zostanie rozliczona zgodnie z art. 92 ust. 1 albo 5, a saldo rachunku jest zerowe, jednak nie wcześniej niż w roku następującym po roku, w którym stwierdzono wygaśnięcie zezwolenia.
7. W przypadku rachunku innego niż rachunek posiadania operatora i rachunek posiadania operatora statków powietrznych obowiązek wniesienia opłaty rocznej ustaje w roku następującym po roku, w którym posiadacz rachunku w rejestrze Unii złożył do Krajowego ośrodka wniosek o jego zamknięcie, o ile saldo tego rachunku jest zerowe.”;
- 9) w art. 14 ust. 1 otrzymuje brzmienie:
„1. Narodowy Fundusz przekazuje Krajowemu ośrodkowi w terminie do dnia 14 kwietnia każdego roku:
- 1) informację o wniesieniu opłaty rocznej zawierającą następujące dane:
 - a) imię i nazwisko albo nazwę posiadacza rachunku oraz jego adres miejsca zamieszkania albo adres siedziby,
 - b) numer rachunku w rejestrze Unii,
 - c) wysokość wniesionej opłaty,
 - d) datę wpływu opłaty na rachunek bankowy Narodowego Funduszu;
 - 2) listę rachunków, za które opłata roczna nie została wniesiona.”;
- 10) art. 16 otrzymuje brzmienie:
„Art. 16. 1. Uprawnienia do emisji utworzone w rejestrze Unii od dnia 1 stycznia 2013 r. są ważne bezterminowo.
2. Uprawnienia do emisji utworzone w rejestrze Unii od dnia 1 stycznia 2021 r. zawierają informację wskazującą, w którym dziesięcioletnim okresie od dnia 1 stycznia 2021 r. zostały utworzone.
3. Uprawnienia do emisji, o których mowa w ust. 2, są ważne w odniesieniu do emisji, począwszy od pierwszego roku okresu, o którym mowa w tym przepisie.”;

11) w art. 17:

a) ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Uprawnienia do emisji przydzielane instalacjom na podstawie rozdziałów 5, 5a, 6, 10 i 11 są uprawnieniami do emisji ogólnych w rozumieniu art. 3 pkt 8 rozporządzenia Komisji (UE) nr 389/2013.”,

b) ust. 3 otrzymuje brzmienie:

„3. Wykaz instalacji i liczba uprawnień do emisji przydzielonych na dany rok dla każdej z tych instalacji są ustalane w przepisach wydanych na podstawie art. 25 ust. 4 i art. 29 ust. 1 oraz stosownie do informacji, o których mowa w art. 26 ust. 4, art. 41 ust. 2, art. 59 ust. 5, art. 70 ust. 12, art. 71 ust. 11 i art. 73 ust. 10.”,

c) w ust. 4 pkt 1 otrzymuje brzmienie:

„1) przepisów wydanych na podstawie art. 25 ust. 4 albo stosownie do informacji, o której mowa w art. 26 ust. 4 albo art. 70 ust. 12 lub art. 71 ust. 11, albo informacji, o której mowa w art. 59 ust. 5, albo art. 73 ust. 10, oraz”,

d) ust. 5 otrzymuje brzmienie:

„5. Krajowy ośrodek w terminie do dnia 15 marca każdego roku przekazuje marszałkowi województwa informację o liczbie uprawnień do emisji:

- 1) wydanych w roku poprzednim na rachunek posiadania operatora albo na rachunek posiadania operatora statków powietrznych w rejestrze Unii;
- 2) zwróconych w roku poprzednim na podstawie art. 18 ust. 2 przez prowadzącego instalację albo operatora statków powietrznych.”,

e) w ust. 6:

– pkt 3 otrzymuje brzmienie:

„3) w przypadku, o którym mowa w ust. 5 pkt 1 – liczbę wydanych uprawnień do emisji ze wskazaniem roku, na który zostały przydzielone;”,

– po pkt 3 dodaje się pkt 3a w brzmieniu:

„3a) w przypadku, o którym mowa w ust. 5 pkt 2 – liczbę uprawnień do emisji zwróconych wraz ze wskazaniem roku, za który dokonano zwrotu;”,

– pkt 4 otrzymuje brzmienie:

„4) datę wydania albo datę zwrotu uprawnień do emisji.”;

12) w art. 18 ust. 1–4 otrzymują brzmienie:

„1. Uprawnienia do emisji wydane na rachunek posiadania operatora w rejestrze Unii w liczbie większej niż ustalona w przepisach wydanych na podstawie art. 25 ust. 4 albo stosownie do informacji, o której mowa w art. 26 ust. 4, art. 59 ust. 5, art. 70 ust. 12 lub art. 71 ust. 11, albo stosownie do informacji, o której mowa w art. 73 ust. 10, albo wydane na rachunek posiadania operatora statków powietrznych w rejestrze Unii w liczbie większej niż ustalona stosownie do informacji, o której mowa w art. 48 ust. 1, zwane dalej „nadmiarowo wydanymi uprawnieniami do emisji”, podlegają zwrotowi.

2. Krajowy ośrodek występuje z wnioskiem o zwrot nadmiarowo wydanych uprawnień do emisji do prowadzącego instalację oraz do operatora statków powietrznych. Prowadzący instalację oraz operator statków powietrznych zwracają nadmiarowo wydane uprawnienia do emisji w terminie 30 dni od dnia otrzymania wniosku.

3. Jeżeli prowadzący instalację albo operator statków powietrznych nie zwrócą nadmiarowo wydanych uprawnień do emisji w terminie, o którym mowa w ust. 2, Krajowy ośrodek przekazuje ministrowi właściwemu do spraw środowiska informację o prowadzącym instalację oraz operatorze statków powietrznych, który nie dopełnił obowiązku zwrotu.

4. Informacja, o której mowa w ust. 3, zawiera:

- 1) imię i nazwisko albo nazwę prowadzącego instalację albo operatora statków powietrznych, ich adres miejsca zamieszkania albo adres siedziby;
- 2) liczbę nadmiarowo wydanych uprawnień do emisji, które nie zostały zwrócone.”;

13) tytuł rozdziału 5 otrzymuje brzmienie:

„Przydział uprawnień do emisji na produkcję inną niż produkcja energii elektrycznej w okresie rozliczeniowym 2013–2020”;

14) art. 22 otrzymuje brzmienie:

„Art. 22. 1. Krajowy ośrodek sprawdza zweryfikowane informacje o instalacji, o których mowa w art. 21 ust. 6, w zakresie kompletności danych oraz zgodności i poprawności przeprowadzonych obliczeń zgodnie z przepisami ustawy i przepisami wydanymi na podstawie art. 21 ust. 5.

2. Na podstawie zweryfikowanych informacji o instalacji, o których mowa w art. 21 ust. 6, oraz po dokonaniu sprawdzenia tych informacji Krajowy ośrodek ocenia poprawność wstępnej rocznej liczby uprawnień do emisji obliczonej dla każdego roku okresu rozliczeniowego dla każdej instalacji, z podziałem na podinstalacje, zgodnie z przepisami wydanymi na podstawie art. 21 ust. 5.”;

15) po art. 25 dodaje się art. 25a w brzmieniu:

„Art. 25a. 1. Całkowita roczna liczba uprawnień do emisji, przydzielona dla danej instalacji zgodnie z przepisami wydanymi na podstawie art. 25 ust. 4 albo stosownie do informacji, o której mowa w art. 26 ust. 4, art. 59 ust. 5, art. 70 ust. 12 lub art. 71 ust. 11, podlega korekcie w przypadku zmian przepisów odnoszących się do zasad obliczania całkowitej rocznej liczby uprawnień do emisji, o których mowa w art. 25 ust. 2.

2. Całkowita roczna liczba uprawnień do emisji, przydzielona dla danej instalacji zgodnie z przepisami wydanymi na podstawie art. 25 ust. 4 albo stosownie do informacji, o której mowa w art. 26 ust. 4, art. 59 ust. 5, art. 70 ust. 12 lub art. 71 ust. 11, może podlegać korekcie, jeżeli w trakcie sprawdzania:

- 1) wniosku, o którym mowa w art. 68 ust. 1, lub
- 2) informacji, o której mowa w art. 71 ust. 1

– zostaną zidentyfikowane błędy mające znaczenie dla określenia liczby uprawnień do emisji, które nie zostały spowodowane przez prowadzącego instalację.

3. W przypadkach, o których mowa w ust. 1 lub 2, jeżeli zajdzie konieczność wprowadzenia zmian do wniosku, o którym mowa w art. 20 ust. 1, Krajowy ośrodek wzywa prowadzącego instalację do przedłożenia zmienionego wniosku w terminie 60 dni od dnia otrzymania wezwania.

4. W przypadkach, o których mowa w ust. 1 lub 2, przepisy art. 20 ust. 2, art. 21, art. 22, art. 23 ust. 1–3, art. 24 oraz art. 25 ust. 1–3 stosuje się odpowiednio.

5. Postępowanie w sprawie zmiany przydziału uprawnień do emisji dla instalacji nowej albo postępowanie w sprawie zmiany przydzielonej liczby uprawnień do emisji w przypadku znaczącego zmniejszenia zdolności produkcyjnej, o którym mowa w art. 71, wstrzymuje się do czasu zaakceptowania przez Komisję Europejską korekty całkowitej rocznej liczby uprawnień do emisji, o której mowa w ust. 2.

6. Minister właściwy do spraw środowiska przekazuje zmieniony wykaz instalacji zawierający korektę całkowitej rocznej liczby uprawnień do emisji Komisji Europejskiej.

7. Jeżeli w wyniku korekty, o której mowa w ust. 1 lub 2, powstanie podstawa do zwrotu nadmiarowo wydanych uprawnień do emisji, przepis art. 18 stosuje się odpowiednio.”;

16) po rozdziale 5 dodaje się rozdziały 5a i 5b w brzmieniu:

„Rozdział 5a

Przydział uprawnień do emisji na produkcję inną niż produkcja energii elektrycznej
w okresie rozliczeniowym 2021–2030 oraz w kolejnych okresach rozliczeniowych

Art. 26a. 1. Ilekroć w niniejszym rozdziale jest mowa o wniosku o przydział uprawnień do emisji, rozumie się przez to wniosek o przydział uprawnień do emisji, o którym mowa w art. 4 rozporządzenia Komisji (UE) 2019/331.

2. Uprawnienia do emisji dla instalacji na produkcję inną niż produkcja energii elektrycznej są przydzielane na podstawie wniosku o przydział uprawnień do emisji.

Art. 26b. 1. Wniosek o przydział uprawnień do emisji składa się do Krajowego ośrodka co 5 lat, w terminie do 29 czerwca, na formularzu dostępnym na jego stronie internetowej w postaci papierowej i postaci elektronicznej umożliwiającą przetwarzanie zawartych w nim danych.

2. Koszty weryfikacji raportu dotyczącego danych podstawowych, o którym mowa w art. 4 ust. 2 lit. a rozporządzenia Komisji (UE) 2019/331, ponosi prowadzący instalację.

3. Jeżeli wniosek o przydział uprawnień do emisji nie spełnia wymogów, o których mowa w art. 4 rozporządzenia Komisji (UE) 2019/331, Krajowy ośrodek wzywa prowadzącego instalację do usunięcia braków w terminie nie dłuższym niż 14 dni od dnia doręczenia wezwania.

Art. 26c. Krajowy ośrodek sprawdza wnioszek o przydział uprawnień do emisji w zakresie kompletności danych oraz zgodności z przepisami rozporządzenia Komisji (UE) 2019/331 oraz z przepisami ustawy, a także z informacjami zawartymi w zezwoleniu, o którym mowa w art. 52 ust. 1, i pozwoleniach, o których mowa w art. 53 ust. 2 pkt 1.

Art. 26d. 1. Krajowy ośrodek przygotowuje projekt wykazu instalacji, dla których planowany jest przydział uprawnień do emisji na produkcję inną niż produkcja energii elektrycznej na okres, na który przydzielane są uprawnienia.

2. Krajowy ośrodek przekazuje ministrowi właściwemu do spraw środowiska projekt wykazu, o którym mowa w ust. 1.

3. Minister właściwy do spraw środowiska przekazuje Komisji Europejskiej wykaz instalacji, o którym mowa w ust. 1.

Art. 26e. 1. Krajowy ośrodek określa dla instalacji wstępną liczbę uprawnień do emisji zgodnie z art. 14 ust. 5 rozporządzenia Komisji (UE) 2019/331 i przekazuje informację o tej liczbie ministrowi właściwemu do spraw środowiska w celu zgłoszenia Komisji Europejskiej zgodnie z art. 14 ust. 5 tego rozporządzenia.

2. Po określeniu przez Komisję Europejską współczynnika, o którym mowa w art. 14 ust. 6 rozporządzenia Komisji (UE) 2019/331, Krajowy ośrodek oblicza ostateczną roczną liczbę uprawnień do emisji zgodnie z art. 16 ust. 8 tego rozporządzenia.

3. Minister właściwy do spraw środowiska ogłasza w Biuletynie Informacji Publicznej na stronie podmiotowej urzędu obsługującego tego ministra ostateczną roczną liczbę uprawnień do emisji obliczoną zgodnie z art. 16 ust. 8 rozporządzenia Komisji (UE) 2019/331.

Rozdział 5b

Plan metodyki monitorowania

Art. 26f. 1. Prowadzący instalację nową, która kwalifikuje się do przydziału uprawnień do emisji, składa do organu właściwego do wydania zezwolenia do zatwierdzenia plan metodyki monitorowania, o którym mowa w art. 8 ust. 1 rozporządzenia Komisji (UE) 2019/331, zwany dalej „planem metodyki monitorowania”.

2. Plan metodyki monitorowania składa się w postaci elektronicznej umożliwiającej przetwarzanie zawartych w nim danych i postaci papierowej w dwóch egzemplarzach.

3. Plan metodyki monitorowania składa się nie później niż na 4 miesiące przed dniem rozpoczęcia normalnej działalności, o której mowa w art. 2 pkt 12 rozporządzenia Komisji (UE) 2019/331.

4. Organ właściwy do wydania zezwolenia przekazuje Krajowemu ośrodkowi plan metodyki monitorowania w celu wydania opinii. Opinia zawiera ocenę przedłożonego planu w zakresie zgodności z wymaganiami określonymi w przepisach rozporządzenia Komisji (UE) 2019/331, a także w zakresie kompletności i przejrzystości zawartych w nim informacji i danych.

5. Krajowy ośrodek wydaje opinię, o której mowa w ust. 4, w terminie 30 dni od dnia otrzymania kompletnego wniosku o jej wydanie, z zastrzeżeniem ust. 10.

6. Przy wydawaniu opinii, o której mowa w ust. 4, nie stosuje się przepisu art. 106 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. – Kodeks postępowania administracyjnego.

7. Jeżeli plan metodyki monitorowania nie spełnia wymagań określonych w przepisach rozporządzenia Komisji (UE) 2019/331 lub zawiera niekompletne lub nieprzejrzyste informacje lub dane, Krajowy ośrodek wzywa prowadzącego instalację do poprawienia planu metodyki monitorowania lub do złożenia wyjaśnień w terminie nie dłuższym niż 21 dni od dnia doręczenia wezwania i powiadamiania o tym organu właściwego do wydania zezwolenia.

8. Prowadzący instalację składa poprawiony plan metodyki monitorowania lub wyjaśnienia do Krajowego ośrodka i organu właściwego do wydania zezwolenia.

9. Jeżeli pomimo złożenia poprawionego planu metodyki monitorowania lub złożenia wyjaśnień nadal nie jest on zgodny z wymaganiami określonymi w przepisach rozporządzenia Komisji (UE) 2019/331 lub zawiera niekompletne lub nieprzejrzyste informacje lub dane, przepisy ust. 7 i 8 stosuje się odpowiednio.

10. Jeżeli w terminie 90 dni od dnia doręczenia Krajowemu ośrodkowi po raz pierwszy planu metodyki monitorowania plan ten nadal nie jest zgodny z wymaganiami określonymi w przepisach rozporządzenia Komisji (UE) 2019/331 lub zawiera niekompletne lub nieprzejrzyste informacje lub dane, Krajowy ośrodek w terminie 14 dni po upływie tego terminu wydaje opinię, o której mowa w ust. 4.

11. Organ właściwy do wydania zezwolenia w drodze decyzji:

- 1) zatwierdza plan metodyki monitorowania, gdy plan ten jest zgodny z wymaganiami określonymi w przepisach rozporządzenia Komisji (UE) 2019/331 oraz gdy plan metodyki monitorowania zawiera kompletne i przejrzyste informacje lub dane, albo
- 2) odmawia zatwierdzenia planu metodyki monitorowania, gdy plan ten jest niezgodny z wymaganiami określonymi w przepisach rozporządzenia Komisji (UE) 2019/331 albo gdy plan metodyki monitorowania zawiera niekompletne lub nieprzejrzyste informacje lub dane.

12. Kopię decyzji, w której zatwierdza się plan metodyki monitorowania lub odmawia zatwierdzenia tego planu, organ właściwy do wydania zezwolenia przekazuje Krajowemu ośrodkowi, w terminie 14 dni od dnia, w którym decyzja stała się ostateczna.

Art. 26g. 1. Prowadzący instalację niezwłocznie zgłasza organowi właściwemu do wydania zezwolenia każdą planowaną zmianę zatwierzonego planu metodyki monitorowania i informuje o tym Krajowy ośrodek.

2. W przypadku gdy planowana zmiana jest zmianą istotną w rozumieniu art. 9 ust. 5 rozporządzenia Komisji (UE) 2019/331, prowadzący instalację jest obowiązany wystąpić do organu właściwego do wydania zezwolenia o zatwierdzenie istotnej zmiany planu metodyki monitorowania w terminie 21 dni od dnia zgłoszenia, o którym mowa w ust. 1.

3. Organ właściwy do wydania zezwolenia wszczyna z urzędu postępowanie w sprawie zatwierdzenia planu metodyki monitorowania, jeżeli prowadzący instalację nie wystąpił o zatwierdzenie istotnej zmiany planu metodyki monitorowania w terminie, o którym mowa w ust. 2.

4. W przypadkach, o których mowa w ust. 2 i 3, przepisy art. 26f ust. 2 i 4–12 stosuje się odpowiednio.”;

17) w art. 27 ust. 3 otrzymuje brzmienie:

„3. Uprawnienia do emisji przydzielone instalacji wytwarzającej energię elektryczną, w przypadku której proces inwestycyjny został faktycznie rozpoczęty najpóźniej w dniu 31 grudnia 2008 r., mogą zostać wydane tej instalacji od roku, w którym rozpoczęto eksploatację tej instalacji. Nie wydaje się uprawnień do emisji przydzielonych instalacji na lata poprzedzające rok, w którym rozpoczęto eksploatację instalacji. Uprawnienia, które nie zostały wydane instalacji wytwarzającej energię elektryczną do roku rozpoczęcia eksploatacji, zostają sprzedane w drodze aukcji po zakończeniu roku, w którym powinny być zostać wydane tej instalacji, nie później jednak niż do dnia 31 grudnia 2019 r.”;

18) w art. 31 ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Podmiotem realizującym zadanie inwestycyjne może być:

- 1) prowadzący instalację wytwarzającą energię elektryczną lub
- 2) grupa kapitałowa, do której należy prowadzący instalację wytwarzającą energię elektryczną, lub
- 3) operator systemu dystrybucyjnego lub operator systemu przesyłowego, w rozumieniu ustawy z dnia 10 kwietnia 1997 r. – Prawo energetyczne (Dz. U. z 2019 r. poz. 755, 730, 1435 i 1495).”;

19) w art. 32:

a) w ust. 8 pkt 2 otrzymuje brzmienie:

„2) odmawia zatwierdzenia proponowanego wskaźnika lub wskaźników zgodności w przypadku gdy:

- a) co najmniej jeden wskaźnik nie został dobrany prawidłowo dla realizacji danego zadania inwestycyjnego lub
- b) dobrany wskaźnik lub wskaźniki zgodności wskazują, że realizacja zadania nie przyniesie efektu ekologicznego, lub
- c) zadanie inwestycyjne, dla którego został złożony wniosek, o którym mowa w ust. 4, nie jest adekwatne w stosunku do zadania ujętego w krajowym planie inwestycyjnym.”;

b) po ust. 8 dodaje się ust. 8a w brzmieniu:

„8a. W przypadku zbycia tytułu prawnego do instalacji nabywca tytułu prawnego jest obowiązany wystąpić z wnioskiem o przeniesienie decyzji, o której mowa w ust. 8, w terminie 30 dni od dnia nabycia tytułu prawnego do instalacji.”;

c) w ust. 10 pkt 2 otrzymuje brzmienie:

„2) weryfikator w zakresie mocy osiągalnej, emisyjności, redukcji emisyjności lub w zakresie zastosowanego paliwa – w formie opinii.”;

d) ust. 12 otrzymuje brzmienie:

„12. Poświadczenie osiągnięcia zatwierdzonego wskaźnika lub wskaźników zgodności w zakresie mocy osiągalnej, emisyjności, redukcji emisyjności lub w zakresie zastosowanego paliwa sporządza się, uwzględniając dane z 12 miesięcy, licząc od dnia zakończenia realizacji zadania inwestycyjnego, niezwłocznie po upływie tego okresu.”;

20) w art. 34:

a) w ust. 2 zdanie czwarte otrzymuje brzmienie:

„Informację składa się na formularzu według wzoru określonego na podstawie art. 36 ust. 6 pkt 4.”,

b) po ust. 2 dodaje się ust. 2a w brzmieniu:

„2a. Podmiot realizujący zadanie inwestycyjne ujęte w krajowym planie inwestycyjnym w terminie, o którym mowa w ust. 1, przedkłada Krajowemu ośrodkowi zbiorcze zestawienie instalacji otrzymujących uprawnienia do emisji, zwane dalej „zbiorczym zestawieniem”. Zbiorcze zestawienie składa się na formularzu według wzoru określonego na podstawie art. 36 ust. 6 pkt 6. Zbiorcze zestawienie zawiera w szczególności dane identyfikujące podmiot realizujący zadanie inwestycyjne, informacje o kosztach poniesionych w związku z realizacją zadania inwestycyjnego, informacje o instalacjach, którym zostaną wydane uprawnienia do emisji, oraz informacje o liczbie uprawnień do emisji.”,

c) w ust. 5 skreśla się zdanie drugie,

d) uchyla się ust. 6 i 8,

e) w ust. 9 zdanie pierwsze otrzymuje brzmienie:

„Krajowy ośrodek sprawdza, czy zbiorcze zestawienie oraz zweryfikowane sprawozdanie rzeczowo-finansowe nie zawierają braków lub uchybień.”,

f) ust. 10–12 otrzymują brzmienie:

„10. Krajowy ośrodek przekazuje ministrowi właściwemu do spraw środowiska w terminie do dnia 30 listopada każdego roku:

- 1) sprawdzone zweryfikowane sprawozdania rzeczowo-finansowe oraz informację, o której mowa w ust. 2;
- 2) sprawdzone zbiorcze zestawienia;
- 3) listę podmiotów, które realizują zadania inwestycyjne i które w terminie nie przedłożyły zweryfikowanego sprawozdania rzeczowo-finansowego albo informacji, o której mowa w ust. 2;
- 4) listę podmiotów, które złożyły zweryfikowane sprawozdania rzeczowo-finansowe i wobec których nie minął termin na usunięcie braków lub uchybień, o których mowa w ust. 9;
- 5) listę podmiotów, wobec których upłynął termin na usunięcie braków lub uchybień, o których mowa w ust. 9.

11. Krajowy ośrodek, niezwłocznie po upływie terminu, o którym mowa w ust. 10, przekazuje ministrowi właściwemu do spraw środowiska:

- 1) zbiorcze zestawienia oraz zweryfikowane sprawozdania rzeczowo-finansowe, zawierające braki lub uchybienia, których nie usunięto w terminie, o którym mowa w ust. 9;
- 2) listę podmiotów, które w terminie, o którym mowa w ust. 9, usunęły braki lub uchybienia, złożone przez nie zbiorcze zestawienia oraz zweryfikowane sprawozdania rzeczowo-finansowe.

12. Jeżeli braki lub uchybienia w zbiorczym zestawieniu lub w zweryfikowanym sprawozdaniu rzeczowo-finansowym nie zostały usunięte w terminie, o którym mowa w ust. 9, minister właściwy do spraw środowiska wydaje decyzję o odmowie wydania uprawnień do emisji planowanych do przydzielenia instalacji w przepisach wydanych na podstawie art. 29 ust. 1 na dany rok okresu rozliczeniowego. Decyzji nadaje się rygor natychmiastowej wykonalności.”,

g) ust. 15 otrzymuje brzmienie:

„15. Sprawozdanie rzeczowo-finansowe sporządza się w postaci papierowej i postaci elektronicznej umożliwiającej elektroniczne przetwarzanie zawartych w nim danych na formularzu według wzoru określonego na podstawie art. 36 ust. 6 pkt 2.”;

21) w art. 35 ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. Koszty inwestycyjne wyraża się w złotych w cenach z 2010 r. z uwzględnieniem wskaźników cen nakładów inwestycyjnych ustalanych na podstawie komunikatu Prezesa Głównego Urzędu Statystycznego ogłaszanego na podstawie art. 15 ust. 5b ustawy z dnia 15 lutego 1992 r. o podatku dochodowym od osób prawnych (Dz. U. z 2019 r. poz. 865, 1018, 1309, 1358 i 1495) za rok poprzedzający koniec okresu sprawozdawczego.”;

22) w art. 36:

a) po ust. 3 dodaje się ust. 3a w brzmieniu:

„3a. Kwota kosztów inwestycyjnych poniesionych na realizację danego zadania inwestycyjnego ujętego w krajowym planie inwestycyjnym kwalifikowanych do zbilansowania z wartością planowanych do przydzielenia uprawnień do emisji nie może przekroczyć całkowitej kwoty kosztów inwestycyjnych planowanej do poniesienia na to zadanie inwestycyjne według krajowego planu inwestycyjnego, pomniejszonej o kwoty kosztów określonych w art. 30 ust. 2 pkt 4–6.”,

b) w ust. 4 zdanie drugie otrzymuje brzmienie:

„Opinię biegłego rewidenta sporządza się na formularzu według wzoru określonego na podstawie ust. 6 pkt 3.”,

c) w ust. 6:

– wprowadzenie do wyliczenia otrzymuje brzmienie:

„Minister właściwy do spraw środowiska określi i zamieści w Biuletynie Informacji Publicznej na stronie podmiotowej urzędu obsługującego tego ministra wzory:”,

– w pkt 4 dodaje się przecinek i dodaje się pkt 5–7 w brzmieniu:

„5) formularza informacji, o której mowa w art. 38 ust. 6a,

6) formularza zbiorczego zestawienia,

7) formularza korekty wartości wydanych uprawnień do emisji, o której mowa w art. 40a ust. 4”;

23) w art. 37 dodaje się ust. 5 w brzmieniu:

„5. Operator systemu przesyłowego gazowego albo systemu przesyłowego elektroenergetycznego po zawarciu umowy na współfinansowanie jest obowiązany niezwłocznie przekazać kopię tej umowy ministrowi właściwemu do spraw środowiska.”;

24) w art. 38:

a) ust. 5 otrzymuje brzmienie:

„5. Podmiot realizujący zadanie inwestycyjne jest obowiązany przedłożyć ministrowi właściwemu do spraw środowiska informację, w postaci elektronicznej opatrzoną kwalifikowanym podpisem elektronicznym albo postaci papierowej, o terminie zaprzestania realizacji tego zadania albo o terminie jego zakończenia, nie później niż po upływie 21 dni od dnia zaprzestania realizacji zadania inwestycyjnego albo dnia jego zakończenia.”,

b) uchyla się ust. 6,

c) po ust. 6 dodaje się ust. 6a w brzmieniu:

„6a. Podmiot realizujący zadanie inwestycyjne przedkłada ministrowi właściwemu do spraw środowiska informację o zmianie mocy wytwórczej instalacji wytwarzającej energię elektryczną w terminie 3 miesięcy od dnia zakończenia realizacji zadania. Informację przedkłada się w postaci elektronicznej opatrzonej kwalifikowanym podpisem elektronicznym albo postaci papierowej.”,

d) uchyla się ust. 7;

25) w art. 39 uchyla się ust. 2–7;

26) art. 40 otrzymuje brzmienie:

„Art. 40. 1. Minister właściwy do spraw środowiska wydaje decyzję w sprawie zwrotu przez beneficjenta pomocy publicznej równowartości uprawnień do emisji wydanych w związku z realizacją danego zadania inwestycyjnego, określając kwotę podlegającą zwrotowi wraz z terminem jej zwrotu, w przypadku gdy podmiot realizujący zadanie inwestycyjne ujęte w krajowym planie inwestycyjnym:

- 1) nie osiągnął zatwierdzonego wskaźnika lub wskaźników zgodności określonych w decyzji, o której mowa w art. 32 ust. 8, lub
- 2) otrzymał decyzję odmawiającą zatwierdzenia proponowanego wskaźnika lub wskaźników zgodności, lub
- 3) nie złożył wniosku, o którym mowa w art. 32 ust. 4, lub
- 4) zaprzestał realizacji tego zadania, lub
- 5) otrzymał uprawnienia do emisji, których równowartość wraz z inną pomocą publiczną i pomocą *de minimis* powoduje przekroczenie, o którym mowa w art. 39 ust. 1.

2. Minister właściwy do spraw środowiska wydaje decyzję, o której mowa w ust. 1, także w przypadku gdy wartość wydanych uprawnień do emisji w związku z realizacją zadania inwestycyjnego, którego realizacja została zaprzestana albo którego realizacja nie doprowadziła do osiągnięcia zatwierdzonego wskaźnika lub wskaźników zgodności, jest wyższa niż wysokość kosztów inwestycyjnych kwalifikowanych do zbilansowania poniesionych w związku z realizacją innych zadań inwestycyjnych, o których mowa w art. 40a ust. 1.

3. W przypadku, o którym mowa w ust. 2, beneficjent pomocy publicznej zwraca równowartość uprawnień do emisji stanowiących różnicę pomiędzy wydanymi a zbilansowanymi uprawnieniami do emisji.

4. Kwota podlegająca zwrotowi stanowi równowartość uprawnień do emisji podlegających zwrotowi obliczoną przy uwzględnieniu jednostkowej ceny uprawnienia do emisji, która odpowiada średniej cenie uprawnienia do emisji notowanej na giełdach ICE/ECX i EEX na rynku wtórnym spot w ostatnim dniu, w którym realizowany był obrót uprawnieniami do emisji, poprzedzającym dzień wydania uprawnień do emisji na rachunek prowadzący instalację, powiększoną o odsetki, o których mowa w art. 16 ust. 2 rozporządzenia Rady (UE) 2015/1589 z dnia 13 lipca 2015 r. ustanawiającego szczegółowe zasady stosowania art. 108 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (Tekst mający znaczenie dla EOG) (Dz. Urz. UE L 248 z 24.09.2015, str. 9), obliczone z zastosowaniem stopy zwrotu pomocy określonej zgodnie z rozdziałem V rozporządzenia Komisji (WE) nr 794/2004 z dnia 21 kwietnia 2004 r. w sprawie wykonania rozporządzenia Rady (UE) 2015/1589 ustanawiającego szczegółowe zasady stosowania art. 108 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (Dz. Urz. UE L 140 z 30.04.2004, str. 1, z późn. zm.⁶⁾ – Dz. Urz. UE Polskie wydanie specjalne, rozdz. 8, t. 4, str. 3) w przeliczeniu na złote według średniego kursu euro ogłaszanego przez Narodowy Bank Polski w dniu poprzedzającym dzień wydania decyzji.

5. Należności wnoszone w związku z obowiązkiem zwrotu kwoty, o której mowa w ust. 4, stanowią dochód budżetu państwa.

6. Do kwoty, o której mowa w ust. 4, stosuje się odpowiednio przepisy działu III ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Ordynacja podatkowa.

7. Kwota, o której mowa w ust. 4, podlega egzekucji administracyjnej w trybie przepisów ustawy z dnia 17 czerwca 1966 r. o postępowaniu egzekucyjnym w administracji.”;

27) po art. 40 dodaje się art. 40a i art. 40b w brzmieniu:

„Art. 40a. 1. Podmiot realizujący zadanie inwestycyjne, którego realizacja została zaprzestana albo którego realizacja nie doprowadziła do osiągnięcia zatwierdzonego wskaźnika lub wskaźników zgodności, może wystąpić do ministra właściwego do spraw środowiska z wnioskiem o wyrażenie zgody na zbilansowanie wartości wydanych uprawnień do emisji kosztami inwestycyjnymi poniesionymi na realizację innych zadań inwestycyjnych ujętych w krajowym planie inwestycyjnym.

2. Wniosek zawiera:

- 1) przyczyny zaprzestania realizacji zadania inwestycyjnego albo nieosiągnięcia zatwierdzonego wskaźnika lub wskaźników zgodności;
- 2) liczbę oraz wartość wydanych uprawnień do emisji w związku z realizacją zadania inwestycyjnego, którego realizacja została zaprzestana albo którego realizacja nie doprowadziła do osiągnięcia zatwierdzonego wskaźnika lub wskaźników zgodności, w podziale na poszczególne okresy sprawozdawcze oraz instalacje;
- 3) liczbę oraz wartość wydanych uprawnień do emisji, które będą bilansowane kosztami inwestycyjnymi innych zadań inwestycyjnych, o których mowa w ust. 1, w podziale na poszczególne okresy sprawozdawcze oraz instalacje.

3. Wartość wydanych uprawnień do emisji, o których mowa w ust. 2 pkt 3, ustala się w sposób określony w art. 38 ust. 2.

4. W celu zbilansowania wartości wydanych uprawnień do emisji kosztami inwestycyjnymi poniesionymi w związku z realizacją innych zadań inwestycyjnych, o których mowa w ust. 1, podmiot realizujący zadanie inwestycyjne dołącza do wniosku zweryfikowane sprawozdanie rzeczowo-finansowe albo korektę wartości wydanych uprawnień do emisji bilansowanych kosztami inwestycyjnymi poniesionymi w związku z realizacją innych zadań inwestycyjnych ujętych w krajowym planie inwestycyjnym oraz zbiorcze zestawienie lub jego korektę. Korektę wartości wydanych uprawnień do emisji sporządza się na formularzu według wzoru określonego na podstawie art. 36 ust. 6 pkt 7.

⁶⁾ Zmiany wymienionego rozporządzenia zostały ogłoszone w Dz. Urz. UE L 302 z 01.11.2006, str. 10, Dz. Urz. UE L 407 z 20.12.2006, str. 1, Dz. Urz. UE L 82 z 25.03.2008, str. 1, Dz. Urz. UE L 313 z 22.11.2008, str. 1, Dz. Urz. UE L 81 z 27.03.2009, str. 15, Dz. Urz. UE L 308 z 24.11.2009, str. 5, Dz. Urz. UE L 109 z 12.04.2014, str. 14, Dz. Urz. UE L 325 z 10.12.2015, str. 1, Dz. Urz. UE L 51 z 26.02.2016, str. 1 i Dz. Urz. UE L 327 z 02.12.2016, str. 19.

5. Minister właściwy do spraw środowiska wyraża, w drodze decyzji, zgodę na zbilansowanie wartości wydanych uprawnień do emisji kosztami inwestycyjnymi poniesionymi w związku z realizacją przez ten podmiot innych zadań inwestycyjnych, o których mowa w ust. 1.

6. W przypadku złożenia wniosku postępowanie, o którym mowa w art. 40 ust. 1 pkt 1 lub 4, zawieszają się do dnia rozstrzygnięcia wniosku.

7. Po wyrażeniu zgody, o której mowa w ust. 5, postępowanie, o którym mowa w art. 40 ust. 1 pkt 1 lub 4, umarza się.

8. Po wyrażeniu zgody, o której mowa w ust. 5, minister właściwy do spraw środowiska przekazuje niezwłocznie Komisji Europejskiej oraz Krajowemu ośrodkowi kopie dokumentów, o których mowa w ust. 4.

9. Umorzenie postępowania, o którym mowa w art. 40 ust. 1 pkt 1 lub 4, nie stanowi przeszkody do wszczęcia nowego postępowania w tym przedmiocie w przypadku, gdy:

- 1) podmiot realizujący inne zadanie inwestycyjne, o którym mowa w ust. 1, zaprzestanie jego realizacji lub nie osiągnie zatwierdzonego wskaźnika lub wskaźników zgodności w odniesieniu do nowego zadania inwestycyjnego lub
- 2) Komisja Europejska wyrazi sprzeciw wobec zbilansowania wartości wydanych uprawnień do emisji kosztami inwestycyjnymi poniesionymi w związku z realizacją przez ten podmiot innych zadań inwestycyjnych, o których mowa w ust. 1.

10. W przypadku o którym mowa w ust. 9 pkt 2, minister właściwy do spraw środowiska stwierdza wygaśnięcie decyzji, o której mowa w ust. 5.

Art. 40b. Na wniosek podmiotu realizującego więcej niż jedno zadanie inwestycyjne ujęte w krajowym planie inwestycyjnym minister właściwy do spraw środowiska może, uwzględniając charakter zadania inwestycyjnego ujętego w krajowym planie inwestycyjnym, którego dotyczy wniosek, oraz efekt ekologiczny wynikający z realizacji zadań inwestycyjnych przez wnioskodawcę, wyrazić zgodę na zbilansowanie wartości wydanych uprawnień do emisji kosztami inwestycyjnymi poniesionymi w związku z realizacją innych zadań inwestycyjnych ujętych w krajowym planie inwestycyjnym. Przepisy art. 40a stosuje się odpowiednio.”;

28) w art. 46 dodaje się ust. 8 i 9 w brzmieniu:

„8. Całkowita liczba uprawnień do emisji przydzielonych operatorom statków powietrznych oraz liczba uprawnień do emisji przydzielonych operatorom statków powietrznych na każdy rok okresu rozliczeniowego podlegają zmniejszeniu proporcjonalnie do ograniczenia obowiązku rozliczenia emisji z operacji lotniczych wynikającego z art. 1 pkt 6 lit. c rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/2392 z dnia 13 grudnia 2017 r. zmieniającego dyrektywę 2003/87/WE w celu utrzymania obecnych ograniczeń zakresu zastosowania w odniesieniu do działań lotniczych i w celu przygotowania wdrożenia globalnego środka rynkowego po 2021 r. (Dz. Urz. UE L 350 z 29.12.2017, str. 7), zwanego dalej „rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/2392”.

9. Liczba uprawnień do emisji przydzielonych operatorom statków powietrznych na każdy rok okresu rozliczeniowego, począwszy od dnia 1 stycznia 2021 r. podlega corocznie dostosowaniu za pomocą współczynnika liniowego, w sposób, o którym mowa w art. 1 pkt 6 lit. c rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/2392.”;

29) w art. 47 dodaje się ust. 13 i 14 w brzmieniu:

„13. Całkowita liczba uprawnień do emisji przydzielonych operatorom statków powietrznych oraz liczba uprawnień do emisji przydzielonych operatorom statków powietrznych ze specjalnej rezerwy na każdy rok okresu rozliczeniowego podlegają zmniejszeniu proporcjonalnie do ograniczenia obowiązku rozliczenia emisji z operacji lotniczych wynikającego z art. 1 pkt 6 lit. c rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/2392.

14. Liczba uprawnień do emisji przydzielonych operatorom statków powietrznych ze specjalnej rezerwy na każdy rok okresu rozliczeniowego, o której mowa w ust. 11 pkt 2, począwszy od dnia 1 stycznia 2021 r. podlega corocznie dostosowaniu za pomocą współczynnika liniowego, w sposób, o którym mowa w art. 1 pkt 6 lit. c rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/2392.”;

30) w art. 48 w ust. 1 wprowadzenie do wyciszenia otrzymuje brzmienie:

„Minister właściwy do spraw środowiska po dokonaniu obliczeń, o których mowa w art. 46 ust. 7–9 i art. 47 ust. 11, 13 i 14, ogłasza w Biuletynie Informacji Publicznej na stronie podmiotowej urzędu obsługującego tego ministra i przekazuje do Krajowego ośrodka informacje o:”;

31) w art. 49:

a) ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. Środki uzyskane ze sprzedaży w drodze aukcji uprawnień do emisji stanowią dochód budżetu państwa.”,

b) po ust. 2a dodaje się ust. 2b w brzmieniu:

„2b. Środki uzyskane ze sprzedaży w drodze aukcji uprawnień do emisji, w wysokości 8 000 000 zł, stanowią przychód Narodowego Funduszu.”,

c) w ust. 6:

– wprowadzenie do wyliczenia otrzymuje brzmienie:

„Co najmniej połowę środków pieniężnych uzyskanych z aukcji uprawnień do emisji ogólnych w danym roku kalendarzowym lub ich równowartość przeznaczają się przynajmniej na jeden spośród następujących celów:”,

– pkt 2 otrzymuje brzmienie:

„2) rozwój energii ze źródeł odnawialnych w celu realizacji zobowiązania Unii Europejskiej dotyczącego energii ze źródeł odnawialnych, jak również rozwój innych technologii przyczyniających się do przejścia do bezpiecznej i zrównoważonej gospodarki niskoemisyjnej oraz pomoc w realizacji zobowiązania Unii Europejskiej dotyczącego zwiększenia efektywności energetycznej do poziomu ustalonego w przepisach prawa Unii Europejskiej;”,

– pkt 8 otrzymuje brzmienie:

„8) działania służące zwiększeniu efektywności energetycznej, finansowaniu modernizacji i rozbudowy systemów sieci ciepłowniczych i termomodernizacji budynków lub dostarczeniu wsparcia finansowego w celu uwzględnienia aspektów społecznych w przypadku gospodarstw domowych o niskich i średnich dochodach;”,

– uchyla się pkt 9,

– w pkt 10 kropkę zastępuje się średnikiem i dodaje się pkt 11 i 12 w brzmieniu:

„11) finansowanie działań w związku ze zmianami klimatu, w tym działań związanych z przystosowaniem się do skutków tych zmian, w państwach trzecich wrażliwych na skutki zmian klimatu;

12) wspieranie, we współpracy z partnerami społecznymi, nabywania umiejętności i poszukiwania nowych miejsc pracy przez pracowników w celu niwelowania skutków przejścia do gospodarki niskoemisyjnej, w szczególności w regionach, których najbardziej dotyczy transformacja miejsc pracy.”,

d) po ust. 6 dodaje się ust. 6a w brzmieniu:

„6a. Środki pieniężne uzyskane z aukcji uprawnień do emisji lotniczych w danym roku kalendarzowym lub ich równowartość przeznaczają się przynajmniej na jeden spośród następujących celów:

1) redukcję emisji gazów cieplarnianych, w tym przez wkład na rzecz Globalnego Funduszu Efektywności Energetycznej oraz Energii Odnawialnej oraz na rzecz Funduszu Adaptacyjnego wprowadzonego w życie na konferencji w sprawie zmian klimatu w Poznaniu (COP14 i COP/MOP4), adaptację do skutków zmian klimatu oraz finansowanie prac badawczo-rozwojowych oraz projektów demonstracyjnych w zakresie zmniejszenia emisji i adaptacji do skutków zmian klimatu, w tym udział w inicjatywach realizowanych w ramach europejskiego strategicznego planu w dziedzinie technologii energetycznych i Europejskich Platform Technologicznych;

2) unikanie wylesiania;

3) finansowanie rozwiązań zachęcających do wprowadzania niskoemisyjnych oraz publicznych środków transportu;

4) finansowanie badań i rozwoju w zakresie łagodzenia zmian klimatu i adaptacji do skutków tych zmian w dziedzinie aeronautyki i transportu lotniczego;

5) pokrywanie wydatków administracyjnych związanych z administrowaniem systemem przez Krajowy ośrodek.”;

32) w art. 53:

a) w ust. 2 pkt 3 otrzymuje brzmienie:

„3) plan monitorowania wielkości emisji, o którym mowa w art. 12 rozporządzenia Komisji (UE) nr 601/2012, zwany dalej „planem monitorowania wielkości emisji”, wraz z dokumentami uzupełniającymi i informacjami, o których mowa w tym przepisie, w postaci papierowej i postaci elektronicznej;”

b) w ust. 3 pkt 3 otrzymuje brzmienie:

„3) plan monitorowania wielkości emisji, o którym mowa w art. 78 ust. 2, w postaci papierowej i postaci elektronicznej.”

c) dodaje się ust. 4 w brzmieniu:

„4. Wniosek o wydanie zezwolenia oraz dokumenty, o których mowa w ust. 2 pkt 3 i 4 oraz ust. 3 pkt 3, składa się w dwóch egzemplarzach.”

33) w art. 54:

a) w ust. 1 w pkt 5 kropkę zastępuje się średnikiem i dodaje się pkt 6 w brzmieniu:

„6) datę, od której obowiązuje plan monitorowania wielkości emisji, nie wcześniejszą niż data złożenia wniosku o wydanie zezwolenia.”

b) w ust. 4 zdanie pierwsze otrzymuje brzmienie:

„Krajowy ośrodek wydaje opinię, o której mowa w ust. 2, w terminie 30 dni od dnia otrzymania kompletnego wniosku, o którym mowa w art. 53.”

c) dodaje się ust. 8 w brzmieniu:

„8. W przypadku zmiany planu monitorowania wielkości emisji z powodu zmian niebędących istotnymi zmianami w rozumieniu art. 15 ust. 3 rozporządzenia Komisji (UE) nr 601/2012, a także w przypadku zmian, o których mowa w art. 55 ust. 1 pkt 2 i 3, Krajowy ośrodek nie wydaje opinii, o której mowa w ust. 2. Kopię zmienionego planu monitorowania wielkości emisji organ właściwy do wydania zezwolenia przekazuje niezwłocznie Krajowemu ośrodkowi.”

34) w art. 55 po ust. 2 dodaje się ust. 2a w brzmieniu:

„2a. Jeżeli w wyniku zmiany, o której mowa w ust. 1 pkt 1, nastąpiło znaczące zwiększenie zdolności produkcyjnej w instalacji, o którym mowa w art. 69 ust. 2, prowadzący instalację jest obowiązany wystąpić z wnioskiem o zmianę zezwolenia w terminie, o którym mowa w art. 67 ust. 3.”

35) w art. 56 w ust. 4 wyraz „monitorowaniu” zastępuje się wyrazem „monitorowania”;

36) w art. 58:

a) ust. 5 otrzymuje brzmienie:

„5. W przypadku wygaśnięcia zezwolenia nie wydaje się uprawnień do emisji przydzielonych na kolejne lata okresu rozliczeniowego w przepisach wydanych na podstawie art. 25 ust. 4 albo stosownie do informacji, o której mowa w art. 26 ust. 4, art. 59 ust. 5, art. 70 ust. 12 lub art. 71 ust. 11.”

b) dodaje się ust. 7 w brzmieniu:

„7. Przepisów ust. 5 i 6 nie stosuje się w przypadku, gdy zezwolenie udzielone instalacji stało się bezprzedmiotowe na skutek połączenia instalacji lub podziału instalacji, jeżeli w wyniku tego połączenia lub podziału powstała instalacja objęta systemem.”

37) art. 59 otrzymuje brzmienie:

„Art. 59. 1. Prowadzący instalację powstałą w wyniku połączenia lub podziału jest obowiązany do przedłożenia Krajowemu ośrodkowi informacji i dokumentów, o których mowa w art. 25 ust. 1 i 2 rozporządzenia Komisji (UE) 2019/331, do końca roku kalendarzowego, w którym nastąpiło połączenie lub nastąpił podział.

2. Krajowy ośrodek ocenia informacje i dane dotyczące instalacji powstałej w wyniku połączenia lub podziału instalacji, zgodnie z art. 25 ust. 3 i 4 rozporządzenia Komisji (UE) 2019/331.

3. Krajowy ośrodek przekazuje ministrowi właściwemu do spraw środowiska informację o instalacjach powstałych w wyniku połączenia oraz podziału i przypadającej każdej z tych instalacji liczbie uprawnień do emisji.

4. Minister właściwy do spraw środowiska przekazuje Komisji Europejskiej informację, o której mowa w ust. 3, w celu zaakceptowania propozycji połączenia lub podziału uprawnień do emisji przydzielonych instalacjom ulegającym połączeniu lub podziałowi.

5. Minister właściwy do spraw środowiska ogłasza w Biuletynie Informacji Publicznej na stronie podmiotowej urzędu obsługującego tego ministra informację o zmianach w wykazie instalacji, w tym o instalacjach powstałych w wyniku połączenia lub podziału i przypadającej każdej z tych instalacji liczbie uprawnień do emisji.

6. Informacje, o których mowa w ust. 1, sporządza się na formularzu dotyczącym połączenia lub podziału instalacji, dostępnym na stronie internetowej Krajowego ośrodka.”;

38) w art. 60 uchyla się ust. 2–8;

39) w art. 61 po ust. 2 dodaje się ust. 2a w brzmieniu:

„2a. Na wniosek nabywcy tytułu prawnego do instalacji Krajowy ośrodek zawiesza dostęp wszystkich upoważnionych przedstawicieli lub dodatkowych upoważnionych przedstawicieli do rachunku w rejestrze Unii lub do procesów, do których upoważniony przedstawiciel miał dostęp. Do wniosku dołącza się umowę nabycia tytułu prawnego, jej kopię o poświadczoną zgodności z oryginałem lub oświadczenie zbywcy tytułu prawnego o zbyciu tego tytułu na rzecz wnioskodawcy.”;

40) w art. 62 ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Organ właściwy do wydania zezwolenia przekazuje Krajowemu ośrodkowi i organowi Inspekcji kopie zezwolenia, zmiany zezwolenia, decyzji w sprawie uchylecia zezwolenia lub stwierdzającej wygaśnięcie zezwolenia w terminie 14 dni od dnia, w którym decyzja stała się ostateczna, a także w postaci elektronicznej zatwierdzony plan monitorowania wielkości emisji oraz plan poboru próbek, o którym mowa w art. 33 rozporządzenia Komisji (UE) nr 601/2012.”;

41) w art. 64:

a) w ust. 1 wprowadzenie do wyliczenia otrzymuje brzmienie:

„Prowadzący instalację, której przydzielono uprawnienia do emisji na zasadach określonych w rozdziałach 5, 5a, 10 i 11, przedkłada Krajowemu ośrodkowi w terminie od dnia 15 listopada do dnia 31 grudnia każdego roku informację o:”;

b) ust. 3 otrzymuje brzmienie:

„3. Informację, o której mowa w ust. 1, wprowadza się do Krajowej bazy o emisjach gazów cieplarnianych i innych substancji, o której mowa w art. 3 ust. 2 pkt 1 ustawy z dnia 17 lipca 2009 r. o systemie zarządzania emisjami gazów cieplarnianych i innych substancji, w sposób przewidziany dla raportu, o którym mowa w art. 7 ust. 1 tej ustawy, wskazany w przepisach wydanych na podstawie art. 7 ust. 7 tej ustawy.”;

c) uchyla się ust. 4,

d) ust. 5 otrzymuje brzmienie:

„5. Jeżeli z informacji, o której mowa w ust. 1 pkt 1, wynika, że rzeczywista lub planowana zmiana zdolności produkcyjnej skutkuje znaczącym zwiększeniem zdolności produkcyjnej, znaczącym zmniejszeniem zdolności produkcyjnej albo częściowym lub całkowitym zaprzestaniem działalności w instalacji, stosuje się odpowiednio przepisy rozdziału 10 albo 11.”;

42) w art. 65 ust. 2 i 3 otrzymują brzmienie:

„2. Minister właściwy do spraw środowiska poleca Krajowemu ośrodkowi wstrzymanie wydania uprawnień do emisji przydzielonych na kolejny rok okresu rozliczeniowego prowadzącemu instalację, który w terminie nie dopełnił obowiązku, o którym mowa w art. 64 ust. 1, i ogłasza w Biuletynie Informacji Publicznej na stronie podmiotowej urzędu obsługującego tego ministra wykaz prowadzących instalacje, którym wstrzymano wydanie uprawnień do emisji.

3. Uprawnienia do emisji, których wydanie uległo wstrzymaniu, wydaje się, jeżeli prowadzący instalację do dnia 1 lipca danego roku dopełni obowiązku, o którym mowa w art. 64 ust. 1.”;

43) w art. 66 ust. 3 otrzymuje brzmienie:

„3. W przypadku niezłożenia wyjaśnień albo jeżeli z wyjaśnień prowadzącego instalację wynika, że informacje, o których mowa w art. 64 ust. 1, zawierają błędne lub nieprawdziwe informacje, Krajowy ośrodek przekazuje ministrowi właściwemu do spraw środowiska informację o stwierdzonych nieprawidłowościach.”;

44) w art. 68:

a) ust. 4 otrzymuje brzmienie:

„4. Początkową zainstalowaną zdolność produkcyjną, o której mowa w ust. 2 pkt 2, określa się dla:

1) instalacji nowej, o której mowa w art. 3 pkt 8 lit. a, na podstawie:

- a) średniej wielkości produkcji z dwóch największych miesięcznych wielkości produkcji albo
- b) średniej wielkości produkcji z dwóch 30-dniowych okresów, w których wielkość produkcji była największa

– w ciągu 90-dniowego okresu od dnia rozpoczęcia normalnej działalności w instalacji nowej;

2) instalacji nowej, o której mowa w art. 3 pkt 8 lit. b, na podstawie średniej z dwóch największych miesięcznych wielkości produkcji w ciągu pierwszych 6 miesięcy od dnia rozpoczęcia zmienionej działalności, o której mowa w ust. 10, w instalacji nowej.”,

b) ust. 8 otrzymuje brzmienie:

„8. Jeżeli wniosek, o którym mowa w ust. 1, nie spełnia wymogów, o których mowa w ust. 1 i 3, minister właściwy do spraw środowiska wzywa prowadzącego instalację nową do usunięcia braków w wyznaczonym terminie nie krótszym niż 14 dni od dnia doręczenia wezwania, pod rygorem pozostawienia wniosku bez rozpatrzenia.”;

45) w art. 70:

a) ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Minister właściwy do spraw środowiska przekazuje Krajowemu ośrodkowi wniosek, o którym mowa w art. 68 ust. 1, w celu jego sprawdzenia pod względem kompletności zawartych w nim danych oraz poprawności przeprowadzonych obliczeń, zgodnie z przepisami ustawy i przepisami wydanymi na podstawie art. 21 ust. 5, oraz wydania opinii w tym zakresie.”,

b) ust. 3 otrzymuje brzmienie:

„3. Krajowy ośrodek przekazuje ministrowi właściwemu do spraw środowiska wniosek, o którym mowa w art. 68 ust. 1, wraz z opinią, o której mowa w ust. 1, oraz tabelami zawierającymi informację o wstępnej rocznej liczbie uprawnień do emisji proponowanych do przydzielenia na poszczególne lata okresu rozliczeniowego dla instalacji nowej z podziałem na podinstalacje, zgodnie z przepisami ustawy i przepisami wydanymi na podstawie art. 21 ust. 5, w terminie 14 dni od dnia przekazania tego wniosku albo od dnia otrzymania zmienionego wniosku, o którym mowa w ust. 5a.”,

c) po ust. 3 dodaje się ust. 3a–3d w brzmieniu:

„3a. Krajowy ośrodek przy sporządzeniu opinii, o której mowa w ust. 1, bierze pod uwagę dane będące w jego posiadaniu, w szczególności zawarte w:

- 1) zezwoleniu na emisję gazów cieplarnianych;
- 2) informacji, o której mowa w art. 64 ust. 1;
- 3) raporcie na temat wielkości emisji, o którym mowa w art. 80 ust. 3;
- 4) sprawozdaniu z weryfikacji, o którym mowa w art. 84 ust. 1.

3b. Krajowy ośrodek przed sporządzeniem opinii, o której mowa w ust. 1, może zwrócić się do prowadzącego instalację o złożenie wyjaśnień, informując o tym ministra właściwego do spraw środowiska. Jeżeli z wyjaśnień prowadzącego instalację wynika potrzeba wprowadzenia zmian we wniosku, a także uzupełnienia lub poprawienia zawartych w nim danych, podmiot ten wprowadza we wniosku odpowiednie zmiany.

3c. Do zmian we wniosku, o których mowa w ust. 3b, przepisy art. 68 ust. 1–4 stosuje się odpowiednio, z tym że zmieniony wniosek składa się do ministra właściwego do spraw środowiska za pośrednictwem Krajowego ośrodka.

3d. Jeżeli w terminie 90 dni od dnia otrzymania wniosku przez Krajowy ośrodek prowadzący instalację nową nie złożony wyjaśnień albo nie zostaną usunięte wątpliwości w zakresie kompletności danych oraz poprawności przeprowadzonych obliczeń zawartych we wniosku, Krajowy ośrodek przekazuje ministrowi właściwemu do spraw środowiska wniosek wraz z opinią, o której mowa w ust. 1, w terminie 14 dni po upływie tego terminu.”,

- d) ust. 5 otrzymuje brzmienie:
- „5. W przypadku stwierdzenia braków lub uchybień we wniosku, o którym mowa w art. 68 ust. 1, i niewprowadzenia przez prowadzącego instalację odpowiednich zmian, o których mowa w ust. 3b, minister właściwy do spraw środowiska wzywa prowadzącego instalację nową do złożenia wyjaśnień lub zmiany wniosku, wskazując braki lub uchybienia, oraz wyznacza termin na złożenie zmienionego wniosku. Termin na złożenie zmienionego wniosku nie może być krótszy niż 14 dni od dnia doręczenia wezwania.”
- e) po ust. 5 dodaje się ust. 5a w brzmieniu:
- „5a. Prowadzący instalację nową przekazuje ministrowi właściwemu do spraw środowiska zmieniony wniosek. Przepisy ust. 1–3 stosuje się odpowiednio.”
- f) ust. 6 otrzymuje brzmienie:
- „6. Minister właściwy do spraw środowiska wydaje decyzję o nieprzydzieleniu uprawnień do emisji z rezerwy uprawnień, jeżeli w terminie, o którym mowa w ust. 5, prowadzący instalację nie usunie wątpliwości w zakresie kompletności danych oraz poprawności przeprowadzonych obliczeń zawartych we wniosku.”
- g) ust. 8 otrzymuje brzmienie:
- „8. Minister właściwy do spraw środowiska przekazuje Komisji Europejskiej tabele zawierające informacje o wstępnej całkowitej rocznej liczbie uprawnień do emisji proponowanych do przydzielenia na poszczególne lata okresu rozliczeniowego dla instalacji nowej, z podziałem na podinstalacje.”
- h) uchyla się ust. 9,
- i) w ust. 12 wyraz „obliczonej” zastępuje się wyrazem „przydzielonej”;
- 46) w art. 71:
- a) po ust. 5 dodaje się ust. 5a w brzmieniu:
- „5a. Informację przedkłada się w terminie nie dłuższym niż 12 miesięcy od dnia rozpoczęcia zmienionej działalności, o której mowa w art. 68 ust. 10.”
- b) ust. 6 otrzymuje brzmienie:
- „6. Informacja podlega weryfikacji przez weryfikatora w zakresie poprawności, wiarygodności oraz dokładności danych przekazywanych przez prowadzącego instalację zgodnie z przepisami wydanymi na podstawie art. 21 ust. 7. Weryfikator sporządza protokół z przeprowadzonej weryfikacji. Koszty weryfikacji informacji ponosi prowadzący instalację.”
- c) ust. 8 i 9 otrzymują brzmienie:
- „8. Krajowy ośrodek sprawdza informację o znaczącym zmniejszeniu zdolności produkcyjnej pod względem kompletności zawartych w niej danych oraz poprawności przeprowadzonych obliczeń zgodnie z przepisami ustawy i przepisami wydanymi na podstawie art. 21 ust. 5, biorąc pod uwagę informacje i dane będące w posiadaniu Krajowego ośrodka, w szczególności w zezwoleniu, informacji, o której mowa w art. 64 ust. 1 pkt 1, raporcie na temat wielkości emisji, o którym mowa w art. 80 ust. 3, oraz w sprawozdaniu z weryfikacji, o którym mowa w art. 84 ust. 1.
9. Krajowy ośrodek przekazuje ministrowi właściwemu do spraw środowiska informację o znaczącym zmniejszeniu zdolności produkcyjnej wraz z opinią dotyczącą tej informacji, w terminie 14 dni od dnia jej otrzymania. Jeżeli informacja jest nieprawidłowa lub niekompletna, Krajowy ośrodek wzywa prowadzącego instalację do jej poprawienia lub uzupełnienia w wyznaczonym terminie nie krótszym niż 7 dni, i przekazuje ją ministrowi właściwemu do spraw środowiska w terminie 14 dni od dnia otrzymania prawidłowej i kompletnej informacji.”

47) w art. 72:

a) ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Jeżeli z informacji, o której mowa w art. 64 ust. 1 pkt 1, wynika, że w instalacji nastąpiło zaprzestanie działalności, instalacji tej nie wydaje się uprawnień do emisji przydzielonych w przepisach wydanych na podstawie art. 25 ust. 4 albo stosownie do informacji, o której mowa w art. 26 ust. 4, art. 59 ust. 5, art. 70 ust. 12 lub art. 71 ust. 11, począwszy od roku następującego po roku, w którym nastąpiło zaprzestanie działalności.”

b) ust. 3 otrzymuje brzmienie:

„3. Zaprzestanie działalności w instalacji może nastąpić także w przypadku wygaśnięcia, cofnięcia albo ograniczenia udzielonego tej instalacji pozwolenia zintegrowanego albo pozwolenia na wprowadzanie gazów lub pyłów do powietrza, albo wygaśnięcia zezwolenia, o którym mowa w art. 58 ust. 3.”

48) w art. 73:

a) ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. Jeżeli z informacji, o której mowa w art. 64 ust. 1 pkt 1, wynika, że w instalacji nastąpiło częściowe zaprzestanie działalności, o którym mowa w ust. 1, Krajowy ośrodek oblicza dostosowaną roczną liczbę uprawnień do emisji dla instalacji, począwszy od roku następującego po roku, w którym nastąpiło częściowe zaprzestanie działalności.”,

b) ust. 8 otrzymuje brzmienie:

„8. Jeżeli z informacji, o której mowa w art. 64 ust. 1 pkt 1, wynika, że podinstalacja, o której mowa w ust. 1, osiągnęła poziom przekraczający co najmniej 25% jej początkowego poziomu działalności, Krajowy ośrodek oblicza, zgodnie z ust. 6 albo 7, dostosowaną roczną liczbę uprawnień do emisji dla instalacji, począwszy od roku następującego po roku, w którym instalacja osiągnęła taki poziom działalności.”;

49) w art. 84:

a) ust. 1–3 otrzymują brzmienie:

„1. Raporty, o których mowa w art. 80 ust. 3 i art. 81 ust. 1 i 3, podlegają weryfikacji zgodnie z wymaganiami rozporządzenia Komisji (UE) 2018/2067, z zastrzeżeniem art. 85. Weryfikator sporządza sprawozdanie z weryfikacji raportu.

2. W sprawozdaniu z weryfikacji raportu, o którym mowa w art. 80 ust. 3, weryfikator zamieszcza jedno z ustaleń określonych w art. 27 ust. 1 lit. a–d rozporządzenia Komisji (UE) 2018/2067.

3. Jeżeli w trakcie weryfikacji raportu weryfikator wykrył uchybienia, jest on obowiązany do stwierdzenia, czy mają one charakter istotnych nieprawidłowości w rozumieniu art. 3 pkt 6 rozporządzenia Komisji (UE) 2018/2067.”,

b) ust. 6 otrzymuje brzmienie:

„6. W zakresie dotyczącym treści ustaleń określonych w art. 27 ust. 1 lit. a–d rozporządzenia Komisji (UE) 2018/2067, zawartych w sprawozdaniu z weryfikacji raportu przepisów art. 16 ust. 1 pkt 4–7 ustawy z dnia 3 października 2008 r. o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko nie stosuje się.”;

50) art. 85 otrzymuje brzmienie:

„Art. 85. 1. Raport na temat wielkości emisji z operacji lotniczych uznaje się za zweryfikowany, jeżeli raport ten został sporządzony na podstawie danych przygotowanych przez Europejską Organizację ds. Bezpieczeństwa Żeglugi Powietrznej (Eurocontrol) przy użyciu narzędzia dla małych podmiotów uczestniczących w systemie, zatwierdzonego rozporządzeniem Komisji (UE) nr 606/2010 z dnia 9 lipca 2010 r. w sprawie zatwierdzenia uproszczonego narzędzia do szacowania zużycia paliwa przez operatorów statków powietrznych stanowiących niewielkie źródło emisji, opracowanego przez Europejską Organizację ds. Bezpieczeństwa Żeglugi Powietrznej (Eurocontrol) (Dz. Urz. UE L 175 z 10.07.2010, str. 25), a:

- 1) całkowita roczna emisja z operacji lotniczych wykonywanych przez danego operatora statku powietrznego wyniosła mniej niż 25 000 Mg CO₂ w danym roku kalendarzowym lub
 - 2) całkowita roczna emisja z operacji lotniczych wykonywanych przez danego operatora statku powietrznego z lotów innych niż:
 - a) rozpoczynające się lub kończące się na lotniskach znajdujących się na terytorium państw Europejskiego Obszaru Gospodarczego, wykonywanych do i z państw spoza tego obszaru,
 - b) wykonywane między lotniskiem znajdującym się w regionie najbardziej oddalonym w rozumieniu art. 349 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej a lotniskiem znajdującym się w innym regionie Europejskiego Obszaru Gospodarczego– wyniosła mniej niż 3000 Mg CO₂ w danym roku kalendarzowym.
2. Ustalenia raportu, o którym mowa w ust. 1, są równoważne ustaleniom raportu zweryfikowanego jako zadołujący zgodnie z rozporządzeniem Komisji (UE) 2018/2067.”;

51) w art. 86:

a) ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Prowadzący instalację albo operator statku powietrznego jest obowiązany do przedłożenia Krajowemu ośrodkowi raportu na temat wielkości emisji, o którym mowa w art. 80 ust. 3, sporządzonego za poprzedni rok okresu rozliczeniowego oraz sprawozdania z weryfikacji, o którym mowa w art. 84 ust. 1. Raport i sprawozdanie przedkłada się Krajowemu ośrodkowi w terminie do dnia 31 marca każdego roku. W tym samym terminie prowadzący instalację albo operator statku powietrznego przekazuje kopię raportu i kopię sprawozdania organowi właściwemu do wydania zezwolenia.”;

b) ust. 6 i 7 otrzymują brzmienie:

„6. Ocena, o której mowa w ust. 5, dotyczy raportów zweryfikowanych jako zadowalające zgodnie z rozporządzeniem Komisji (UE) 2018/2067.

7. W celu przeprowadzenia oceny, o której mowa w ust. 5, Krajowy ośrodek może zażądać od weryfikatora przedłożenia wewnętrznej dokumentacji z weryfikacji, o której mowa w art. 26 rozporządzenia Komisji (UE) 2018/2067.”;

52) art. 88 otrzymuje brzmienie:

„Art. 88. 1. Krajowy ośrodek, w terminie do dnia 31 maja każdego roku, występuje do organu Inspekcji o oszacowanie wielkości emisji z instalacji albo z operacji lotniczej, w przypadku gdy:

- 1) prowadzący instalację albo operator statku powietrznego nie złożył raportu na temat wielkości emisji lub sprawozdania z weryfikacji, o którym mowa w art. 84 ust. 1;
- 2) w sprawozdaniu z weryfikacji, o którym mowa w art. 84 ust. 1, weryfikator zamieścił jedno z ustaleń określonych w art. 27 ust. 1 lit. b–d rozporządzenia Komisji (UE) 2018/2067.

2. Krajowy ośrodek występuje do organu Inspekcji o oszacowanie wielkości emisji z instalacji albo z operacji lotniczej również w przypadku, gdy z uzyskanych przez niego informacji wynika, że emisja ustalona na podstawie raportu, o którym mowa w art. 80 ust. 3, lub raportu, o którym mowa w art. 86 ust. 10, została wyznaczona nieprawidłowo.

3. W przypadkach, o których mowa w ust. 1 i 2, organ Inspekcji wydaje decyzję określającą szacunkową wielkość emisji za rok okresu rozliczeniowego, którego dotyczyło wystąpienie Krajowego ośrodka. Przepisy art. 87 ust. 2–4 i 6 stosuje się odpowiednio.”;

53) art. 90 otrzymuje brzmienie:

„Art. 90. Krajowy ośrodek oraz organ Inspekcji przekazują ministrowi właściwemu do spraw środowiska informacje, o których mowa w art. 73 rozporządzenia Komisji (UE) 2018/2067.”;

54) w art. 92 w ust. 5 zdanie pierwsze otrzymuje brzmienie:

„Jeżeli liczba umorzonych uprawnień do emisji na podstawie ust. 3 jest mniejsza od liczby określonej zgodnie z ust. 1 powiększonej o liczbę uprawnień do emisji odpowiadającą szacunkowej wielkości emisji określonej w decyzji, o której mowa w art. 87 ust. 5, lub decyzji wydanej w związku z wystąpieniem, o którym mowa w art. 88 ust. 2, prowadzący instalację lub operator statku powietrznego dokonuje umorzenia brakującej liczby uprawnień do emisji w terminie 14 dni od dnia, w którym decyzja ta stała się ostateczna.”;

55) w art. 94:

a) w ust. 2 pkt 2 otrzymuje brzmienie:

„2) w przypadkach, o których mowa w art. 88 ust. 1 lub 2 – niezwłocznie po otrzymaniu kopii ostatecznej decyzji, o której mowa w art. 88 ust. 3.”;

b) ust. 3 otrzymuje brzmienie:

„3. Krajowy ośrodek przekazuje wykazy, o których mowa w ust. 1, właściwym organom Inspekcji w terminie do dnia 15 maja każdego roku oraz w terminie 7 dni po każdej aktualizacji wykazu, o którym mowa w ust. 1 pkt 2.”;

56) w art. 97 ust. 2 i 3 otrzymują brzmienie:

„2. Wykaz, o którym mowa w ust. 1, zawiera imię i nazwisko albo nazwę prowadzącego instalację lub operatora statku powietrznego oraz wielkość emisji, która została rozliczona zgodnie z art. 92.

3. Krajowy ośrodek na wezwanie marszałka województwa przekazuje informacje o zmianach wykazu, o którym mowa w ust. 1.”;

57) w art. 99 ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Prowadzący instalację lub operator statku powietrznego mogą wymienić jednostki poświadczony redukcji emisji lub jednostki redukcji emisji odpowiednio na uprawnienia do emisji ogólnych albo uprawnienia do emisji lotniczych, ważne w okresie rozliczeniowym rozpoczynającym się w dniu 1 stycznia 2013 r. do wysokości limitów obliczonych zgodnie z rozporządzeniem Komisji (UE) nr 1123/2013 z dnia 8 listopada 2013 r. w sprawie określania uprawnień do międzynarodowych jednostek emisji zgodnie z dyrektywą 2003/87/WE Parlamentu Europejskiego i Rady (Dz. Urz. UE L 299 z 09.11.2013, str. 32), zwanym dalej „rozporządzeniem Komisji (UE) nr 1123/2013”.”;

58) uchyla się art. 100;

59) w art. 104:

a) ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Prowadzący instalację albo operator statku powietrznego, który nie dokonał rozliczenia wielkości emisji w terminie, o którym mowa w art. 92 ust. 1 lub 5, podlega administracyjnej karze pieniężnej w wysokości równej iloczynowi liczby uprawnień do emisji, która nie została umorzona, i jednostkowej stawki administracyjnej kary pieniężnej za rok okresu rozliczeniowego, za który to rozliczenie powinno nastąpić.”;

b) ust. 4 otrzymuje brzmienie:

„4. Jednostkowa stawka administracyjnej kary pieniężnej podlega corocznej waloryzacji o średnioroczny zharmonizowany wskaźnik cen konsumpcyjnych (HICP) ogółem w poprzednim roku dla obszaru Unii Europejskiej, ustalany na podstawie rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/792 z dnia 11 maja 2016 r. w sprawie zharmonizowanych wskaźników cen konsumpcyjnych oraz wskaźnika cen nieruchomości mieszkalnych i uchylającego rozporządzenie Rady (WE) nr 2494/95 (Tekst mający znaczenie dla EOG) (Dz. Urz. UE L 135 z 24.05.2016, str. 11).”;

60) w art. 105 dodaje się ust. 4 w brzmieniu:

„4. Prowadzący instalację, która powstała w wyniku połączenia lub podziału, o którym mowa w art. 59 ust. 1, który nie przedłożył w terminie informacji i dokumentów, o których mowa w art. 25 ust. 1 i 2 rozporządzenia Komisji (UE) 2019/331, podlega administracyjnej karze pieniężnej w wysokości 5000 zł.”;

61) w art. 106 ust. 3 otrzymuje brzmienie:

„3. Organ Inspekcji stwierdza naruszenie, o którym mowa w art. 105 ust. 3 i 4, na podstawie informacji przekazanej przez Krajowy ośrodek.”;

62) w art. 141:

a) po ust. 1 dodaje się ust. 1a w brzmieniu:

„1a. Przepisów rozdziału 12 w zakresie raportowania wielkości emisji, o którym mowa w art. 86, oraz rozliczania wielkości emisji, o którym mowa w art. 92, nie stosuje się do operacji lotniczych:

- 1) rozpoczynających się lub kończących się na lotniskach znajdujących się na terytorium państw Europejskiego Obszaru Gospodarczego, wykonywanych do i z państw spoza tego obszaru,
- 2) wykonywanych między lotniskiem znajdującym się w regionie najbardziej oddalonym w rozumieniu art. 349 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej a lotniskiem znajdującym się w innym regionie Europejskiego Obszaru Gospodarczego

– wykonywanych w okresie od dnia 1 stycznia 2017 r. do dnia 31 grudnia 2023 r.”;

b) ust. 3 otrzymuje brzmienie:

„3. W okresie od dnia 1 stycznia 2013 r. do dnia 31 grudnia 2030 r. przepisów ustawy nie stosuje się do operatorów statków powietrznych wykonujących niezarobkowe przewozy lotnicze, których całkowita roczna emisja CO₂ z operacji lotniczych wynosi mniej niż 1000 Mg.”;

63) w art. 150 w ust. 1:

a) wprowadzenie do wyliczenia otrzymuje brzmienie:

„W latach 2015–2024 maksymalny limit wydatków Narodowego Funduszu będący skutkiem finansowym wejścia w życie niniejszej ustawy wynosi w:”;

b) pkt 6–10 otrzymują brzmienie:

- „6) 2020 r. – 31 820 000 zł;
- 7) 2021 r. – 31 700 000 zł;
- 8) 2022 r. – 29 520 000 zł;
- 9) 2023 r. – 28 470 000 zł;
- 10) 2024 r. – 29 450 000 zł.”.

Art. 2. W ustawie z dnia 17 czerwca 1966 r. o postępowaniu egzekucyjnym w administracji (Dz. U. z 2019 r. poz. 1438 i 1495) w art. 3a:

1) w § 1:

a) wprowadzenie do wyliczenia otrzymuje brzmienie:

„W zakresie zobowiązań powstałych w przypadkach określonych w art. 8 i art. 21 § 1 pkt 1 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Ordynacja podatkowa, długów celnych powstałych w przypadkach określonych w art. 77 ust. 1 oraz art. 81 ust. 1 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 952/2013 z dnia 9 października 2013 r. ustanawiającego unijny kodeks celny (Dz. Urz. UE L 269 z 10.10.2013, str. 1, z późn. zm.⁷⁾), podatków wykazanych w zgłoszeniu celnym, składek na ubezpieczenie społeczne, opłat paliwowych, o których mowa w ustawie z dnia 27 października 1994 r. o autostradach płatnych oraz o Krajowym Funduszu Drogowym (Dz. U. z 2018 r. poz. 2014 i 2244 oraz z 2019 r. poz. 730 i 1123), dopłat, o których mowa w ustawie z dnia 19 listopada 2009 r. o grach hazardowych (Dz. U. z 2019 r. poz. 847 i 1495), opłat za gospodarowanie odpadami komunalnymi, o których mowa w art. 6h ustawy z dnia 13 września 1996 r. o utrzymaniu czystości i porządku w gminach (Dz. U. z 2018 r. poz. 1454 i 1629 oraz z 2019 r. poz. 730 i 1403), opłat emisyjnych oraz opłat za korzystanie ze środowiska, o których mowa w ustawie z dnia 27 kwietnia 2001 r. – Prawo ochrony środowiska (Dz. U. z 2019 r. poz. 1396, 1403, 1495 i 1501), oraz daniny solidarnościowej, o której mowa w rozdziale 6a ustawy z dnia 26 lipca 1991 r. o podatku dochodowym od osób fizycznych (Dz. U. z 2019 r. poz. 1387, 1358, 1394 i 1495), stosuje się również egzekucję administracyjną, jeżeli wynikają one odpowiednio:”

b) w pkt 9 kropkę zastępuje się średnikiem i dodaje się pkt 10 w brzmieniu:

„10) z wykazu zawierającego informacje i dane o zakresie korzystania ze środowiska oraz o wysokości należnych opłat.”;

2) w § 2 w pkt 1 po wyrazach „daniny solidarnościowej” dodaje się wyrazy „, , w wykazie zawierającym informacje i dane o zakresie korzystania ze środowiska oraz o wysokości należnych opłat.”

Art. 3. W ustawie z dnia 20 lipca 1991 r. o Inspekcji Ochrony Środowiska (Dz. U. z 2019 r. poz. 1355) wprowadza się następujące zmiany:

1) w art. 23:

a) w ust. 11 pkt 1 otrzymuje brzmienie:

„1) powietrza oraz wpływu zanieczyszczenia powietrza na ekosystemy;”

b) po ust. 18 dodaje się ust. 18a w brzmieniu:

„18a. Wieloletnie strategiczne programy państwowego monitoringu środowiska uwzględniają badanie negatywnego wpływu zanieczyszczenia powietrza na ekosystemy w oparciu o badania monitoringowe prowadzone w ramach państwowego monitoringu środowiska, w lokalizacjach reprezentatywnych dla siedlisk słodkowodnych, naturalnych i półnaturalnych oraz rodzajów ekosystemu leśnego, przyjmując podejście racjonalne pod względem kosztów i oparte na ocenie ryzyka.”;

2) po art. 25b dodaje się art. 25c w brzmieniu:

„Art. 25c. 1. Główny Inspektor Ochrony Środowiska sporządza i przekazuje Komisji Europejskiej i Europejskiej Agencji Środowiska, co 4 lata, w terminie do dnia 1 lipca danego roku:

1) informacje o lokalizacji prowadzenia badań monitoringowych, o których mowa w art. 23 ust. 18a, i wskaźniki używane do badania wpływu zanieczyszczenia powietrza na ekosystemy;

2) dane uzyskane w wyniku badań monitoringowych, o których mowa w art. 23 ust. 18a.

2. Główny Inspektor Ochrony Środowiska przekazuje ministrowi właściwemu do spraw środowiska do akceptacji informacje, wskaźniki oraz dane, o których mowa w ust. 1, w terminie 14 dni przed upływem terminu ich przekazania Komisji Europejskiej i Europejskiej Agencji Środowiska.”

⁷⁾ Zmiany wymienionego rozporządzenia zostały ogłoszone w Dz. Urz. UE L 287 z 29.10.2013, str. 90, Dz. Urz. UE L 267 z 30.09.2016, str. 2, Dz. Urz. UE L 354 z 23.12.2016, str. 32, Dz. Urz. UE L 42 z 18.02.2017, str. 43, Dz. Urz. UE L 83 z 25.03.2019, str. 38 i Dz. Urz. UE L 111 z 25.04.2019, str. 54.

Art. 4. W ustawie z dnia 20 czerwca 1997 r. – Prawo o ruchu drogowym (Dz. U. z 2018 r. poz. 1990, z późn. zm.⁸⁾) w art. 80c w ust. 1 w pkt 32 kropkę zastępuje się średnikiem i dodaje się pkt 33 w brzmieniu:

„33) Krajowemu ośrodkowi bilansowania i zarządzania emisjami.”.

Art. 5. W ustawie z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Prawo bankowe (Dz. U. z 2018 r. poz. 2187, z późn. zm.⁹⁾) w art. 105 w ust. 1 w pkt 2 uchyla się lit. w.

Art. 6. W ustawie z dnia 27 kwietnia 2001 r. – Prawo ochrony środowiska (Dz. U. z 2019 r. poz. 1396, 1403 i 1495) wprowadza się następujące zmiany:

1) w art. 145a ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Organ właściwy do wydania pozwolenia lub do przyjęcia zgłoszenia, który otrzymał informacje lub dane zgodnie z przepisami wydanymi na podstawie art. 146 ust. 3 pkt 5 lit. i albo deklaracje, dokumenty lub dane, o których mowa w art. 146a ust. 1, art. 146b ust. 1, art. 146j ust. 1 lub art. 146k ust. 1, przekazuje niezwłocznie te informacje, dane, deklaracje lub dokumenty wojewódzkiemu inspektorowi ochrony środowiska oraz ministrowi właściwemu do spraw środowiska.”;

2) po art. 146g dodaje się art. 146ga w brzmieniu:

„Art. 146ga. Minister właściwy do spraw środowiska, po otrzymaniu informacji, o których mowa w art. 146g pkt 3 lit. a oraz c, przekazuje je niezwłocznie Krajowemu ośrodkowi bilansowania i zarządzania emisjami.”;

3) w art. 225:

a) po ust. 1 dodaje się ust. 1a w brzmieniu:

„1a. W przypadku, gdy istotna zmiana instalacji jest zmianą, o której mowa w art. 214 ust. 3, redukcja ilości substancji, o której mowa w ust. 1, może obejmować redukcję ilości substancji wprowadzanej do powietrza z tej instalacji.”;

b) ust. 5 otrzymuje brzmienie:

„5. Łączna redukcja ilości substancji, o której mowa w ust. 1–2, powinna być o co najmniej 30% większa niż ilość substancji dopuszczona do wprowadzania do powietrza z nowo zbudowanej instalacji lub z instalacji zmienionej w sposób istotny.”;

4) w art. 229 po ust. 2 dodaje się ust. 2a w brzmieniu:

„2a. W przypadku, o którym mowa w art. 225 ust. 1a, przepisy ust. 1 pkt 1 i ust. 2 dotyczące innych instalacji stosuje się odpowiednio do tej instalacji, która podlega istotnej zmianie.”;

5) w art. 273 w ust. 1 pkt 1a otrzymuje brzmienie:

„1a) wydane uprawnienia do emisji na zasadach określonych w ustawie z dnia 12 czerwca 2015 r. o systemie handlu uprawnieniami do emisji gazów cieplarnianych (Dz. U. z 2018 r. poz. 1201 i 2538 oraz z 2019 r. poz. 730 i 1501);”;

6) w art. 274 ust. 1a otrzymuje brzmienie:

„1a. Wysokość opłaty za korzystanie ze środowiska w przypadku uprawnień do emisji wydanych na zasadach określonych w ustawie z dnia 12 czerwca 2015 r. o systemie handlu uprawnieniami do emisji gazów cieplarnianych ustala się jako iloczyn liczby uprawnień do emisji wydanych w danym roku na rachunek posiadania operatora albo na rachunek posiadania operatora statków powietrznych w rejestrze Unii, o którym mowa w art. 8 ust. 1 tej ustawy, i obowiązującej stawki opłat za wprowadzanie gazów lub pyłów do powietrza w zakresie emisji dwutlenku węgla w roku, w którym wydano uprawnienia do emisji.”;

7) w art. 285 uchyla się ust. 4;

⁸⁾ Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2018 r. poz. 2244 i 2322 oraz z 2019 r. poz. 53, 60, 730, 752, 870, 1123, 1180 i 1466.

⁹⁾ Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2018 r. poz. 2243 i 2354 oraz z 2019 r. poz. 326, 730, 875, 1074, 1358 i 1495.

8) art. 285a otrzymuje brzmienie:

„Art. 285a. 1. Prowadzący instalację albo operator statku powietrznego, który nie rozliczył wielkości emisji gazów cieplarnianych objętych systemem handlu uprawnieniami do emisji zgodnie z art. 92 ust. 1 ustawy z dnia 12 czerwca 2015 r. o systemie handlu uprawnieniami do emisji gazów cieplarnianych, wnosi opłatę za wprowadzanie gazów lub pyłów do powietrza w zakresie emisji tych gazów w danym roku kalendarzowym do dnia 30 kwietnia następnego roku albo w terminie 14 dni, licząc od dnia następującego po upływie terminu rozliczenia wielkości emisji, o którym mowa w art. 92 ust. 5 tej ustawy.

2. W przypadku, o którym mowa w ust. 1, opłatę za wprowadzanie gazów lub pyłów do powietrza ustala się jako iloczyn ilości wprowadzonego gazu cieplarnianego wyrażanego w ekwiwalencie w rozumieniu art. 2 pkt 4 ustawy z dnia 17 lipca 2009 r. o systemie zarządzania emisjami gazów cieplarnianych i innych substancji i obowiązującej stawki opłat za wprowadzanie gazów lub pyłów do powietrza w zakresie emisji dwutlenku węgla w danym roku kalendarzowym.”;

9) po art. 285a dodaje się art. 285b w brzmieniu:

„Art. 285b. 1. Prowadzący instalację albo operator statku powietrznego, który zwrócił nadmiarowo wydane uprawnienia do emisji, o których mowa w art. 18 ust. 1 ustawy z dnia 12 czerwca 2015 r. o systemie handlu uprawnieniami do emisji gazów cieplarnianych, pomniejsza wysokość opłaty, o której mowa w art. 274 ust. 1a, wnoszonej w danym roku o kwotę równą kwocie wniesionej za zwrócone nadmiarowo wydane uprawnienia do emisji.

2. Jeżeli po dokonaniu pomniejszenia, o którym mowa w ust. 1, kwota wniesiona za nadmiarowo wydane uprawnienia do emisji, które następnie zostały zwrócone, przekracza kwotę należną za wydanie uprawnień do emisji w roku następnym, resztę kwoty zalicza się na poczet opłaty, o której mowa w art. 274 ust. 1a, należnej za kolejne lata aż do wyczerpania tej kwoty.

3. Jeżeli prowadzący instalację albo operator statku powietrznego nie dokona pomniejszeń, o których mowa w ust. 1 albo 2, ze względu na swoją śmierć albo likwidację, kwotę wniesioną za nadmiarowo wydane uprawnienia do emisji zwraca się jego następcy prawnemu w roku następnym.”;

10) w art. 286:

a) ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Podmiot korzystający ze środowiska w terminie, o którym mowa w art. 285 ust. 2, przedkłada marszałkowi województwa:

- 1) wykaz zawierający wykorzystane do ustalenia wysokości opłat informacje i dane o zakresie korzystania ze środowiska, w szczególności o:
 - a) rodzajach substancji wprowadzonych do powietrza i wielkości emisji – w przypadku wprowadzania gazów lub pyłów do powietrza,
 - b) wielkości emisji gazów cieplarnianych objętych systemem handlu uprawnieniami do emisji i liczbie uprawnień do emisji – w przypadku wydania uprawnień do emisji,
 - c) rodzajach i ilości składowanych odpadów – w przypadku składowania odpadów – oraz o wysokości należnych opłat,
 - 2) wykaz zawierający zbiorcze zestawienie informacji o zakresie korzystania ze środowiska oraz o wysokości należnych opłat
- z zastrzeżeniem art. 289 ust. 1.”;

b) po ust. 1 dodaje się ust. 1a w brzmieniu:

„1a. Wykazy, o których mowa w ust. 1, marszałek województwa przekazuje wojewódzkiemu inspektorowi ochrony środowiska.”;

c) ust. 3–6 otrzymują brzmienie:

„3. Wykazy, o których mowa w ust. 1, są sporządzane na podstawie:

- 1) raportu, o którym mowa w art. 7 ust. 1 ustawy z dnia 17 lipca 2009 r. o systemie zarządzania emisjami gazów cieplarnianych i innych substancji, lub
- 2) przepisów wydanych na podstawie art. 25 ust. 4 i art. 29 ust. 1 ustawy z dnia 12 czerwca 2015 r. o systemie handlu uprawnieniami do emisji gazów cieplarnianych oraz stosownie do informacji, o których mowa w art. 26 ust. 4, art. 41 ust. 2, art. 59 ust. 5, art. 70 ust. 12, art. 71 ust. 11 i art. 73 ust. 10 tej ustawy, lub
- 3) dokumentów ewidencji odpadów, o której mowa w art. 66 ust. 1 ustawy z dnia 14 grudnia 2012 r. o odpadach.

4. Informacje o wysokości należnych opłat zawarte w wykazach, o których mowa w ust. 1, stanowią podstawę do wystawienia tytułu wykonawczego. Wykazy, o których mowa w ust. 1, zawierają pouczenie, że informacje w nich zawarte stanowią podstawę do wystawienia tytułu wykonawczego.

5. Wykaz, o którym mowa w ust. 1 pkt 1, w zakresie informacji i danych zawartych w dokumentach ewidencji odpadów, o której mowa w art. 66 ust. 1 ustawy z dnia 14 grudnia 2012 r. o odpadach, marszałek województwa przekazuje niezwłocznie wójtowi, burmistrzowi lub prezydentowi miasta właściwemu ze względu na miejsce składowania odpadów.

6. Minister właściwy do spraw środowiska określi, w drodze rozporządzenia:

- 1) sposób przedkładania wykazów, o których mowa w ust. 1, i wymagania z tym związane,
- 2) formę i postać wykazów, o których mowa w ust. 1,
- 3) wzory wykazów, o których mowa w ust. 1

– mając na względzie konieczność ustalenia i weryfikacji zakresu korzystania ze środowiska oraz wysokości należnych opłat, a także jednolitego sposobu ich przedstawiania.”

d) uchyla się ust. 7 i 8;

11) uchyla się art. 286a i art. 287;

12) w art. 288 w ust. 1 pkt 1 otrzymuje brzmienie:

„1) nie przedłożył wykazów, o których mowa w art. 286 ust. 1 – marszałek województwa wymierza opłatę, w drodze decyzji, na podstawie własnych ustaleń lub wyników kontroli wojewódzkiego inspektora ochrony środowiska;”

13) w art. 289 w ust. 1 zdanie drugie otrzymuje brzmienie:

„W przypadku gdy roczna wysokość opłaty z tytułu każdego z rodzajów korzystania ze środowiska spośród wymienionych w art. 273 ust. 1 nie przekracza 100 zł, nie przedkłada się także wykazów, o których mowa w art. 286 ust. 1.”

14) w art. 401 w ust. 7 po pkt 7a dodaje się pkt 7b w brzmieniu:

„7b) środki uzyskane ze sprzedaży w drodze aukcji uprawnień do emisji, o których mowa w art. 49 ust. 2b ustawy z dnia 12 czerwca 2015 r. o systemie handlu uprawnieniami do emisji gazów cieplarnianych;”

15) w art. 401c ust. 8 otrzymuje brzmienie:

„8. Środki Narodowego Funduszu w wysokości nie mniejszej niż kwota przychodów, o których mowa w art. 401 ust. 7 pkt 7–7b, po pomniejszeniu o koszty obsługi tych przychodów, przeznaczają się na finansowanie zadań Krajowego ośrodka bilansowania i zarządzania emisjami, o którym mowa w art. 3 ust. 1 ustawy z dnia 17 lipca 2009 r. o systemie zarządzania emisjami gazów cieplarnianych i innych substancji.”

Art. 7. W ustawie z dnia 6 lipca 2001 r. o przetwarzaniu informacji kryminalnych (Dz. U. z 2019 r. poz. 44 i 125) w art. 19 uchyla się pkt 13b.

Art. 8. W ustawie z dnia 22 października 2004 r. o jednostkach doradztwa rolniczego (Dz. U. z 2019 r. poz. 896) w art. 4 w ust. 2 w pkt 1 w lit. k średnik zastępuje się przecinkiem i dodaje się lit. l w brzmieniu:

„l) zaleceń zawartych w kodeksie dobrej praktyki rolniczej w zakresie ograniczania emisji amoniaku, o którym mowa w art. 22a ust. 1 ustawy z dnia 10 lipca 2007 r. o nawozach i nawożeniu (Dz. U. z 2018 r. poz. 1259 oraz z 2019 r. poz. 1495 i 1501);”

Art. 9. W ustawie z dnia 10 lipca 2007 r. o nawozach i nawożeniu (Dz. U. z 2018 r. poz. 1259 oraz z 2019 r. poz. 1495) wprowadza się następujące zmiany:

1) po art. 20 dodaje się art. 20a w brzmieniu:

„Art. 20a. Zabrania się stosowania nawozów amonowo-węglanowych.”

2) po art. 22 dodaje się art. 22a w brzmieniu:

„Art. 22a. 1. Minister właściwy do spraw rolnictwa w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw środowiska, z uwzględnieniem kodeksu ramowego Europejskiej Komisji Gospodarczej Organizacji Narodów Zjednoczonych z 2014 r. dotyczącego dobrej praktyki rolniczej na rzecz redukcji emisji amoniaku, opracuje kodeks dobrej praktyki rolniczej w zakresie ograniczania emisji amoniaku do dobrowolnego stosowania.

2. Kodeks dobrej praktyki rolniczej w zakresie ograniczania emisji amoniaku obejmuje co najmniej zalecenia dotyczące:

- 1) zarządzania azotem, z uwzględnieniem jego pełnego obiegu w środowisku;
- 2) sposobów żywienia zwierząt gospodarskich – gatunków, o których mowa w przepisach o organizacji hodowli i rozrodzie zwierząt gospodarskich;
- 3) technik rozprowadzania nawozów ograniczających emisję amoniaku;
- 4) sposobów przechowywania nawozów ograniczających emisję amoniaku;
- 5) sposobów chowu zwierząt gospodarskich gatunków, o których mowa w przepisach o organizacji hodowli i rozrodzie zwierząt gospodarskich, ograniczających emisję amoniaku;
- 6) możliwości ograniczania emisji amoniaku pochodzącego ze stosowania nawozów mineralnych.

3. Minister właściwy do spraw rolnictwa zamieszcza na stronie podmiotowej Biuletynu Informacji Publicznej urzędu zapewniającego jego obsługę kodeks dobrej praktyki rolniczej w zakresie ograniczania emisji amoniaku.”;

3) w art. 41 dodaje się pkt 12 w brzmieniu:

„12) wbrew zakazowi określone w art. 20a stosuje nawozy amonowo-węglanowe”.

Art. 10. W ustawie z dnia 3 października 2008 r. o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko (Dz. U. z 2018 r. poz. 2081 oraz z 2019 r. poz. 630) w art. 25 w ust. 1 w pkt 1 w lit. f w tiret drugim średnik zastępuje się przecinkiem i dodaje się lit. g oraz h w brzmieniu:

„g) z zakresu ustawy z dnia 17 lipca 2009 r. o systemie zarządzania emisjami gazów cieplarnianych i innych substancji (Dz. U. z 2019 r. poz. 1447 i 1501):

- Krajowy program ograniczania zanieczyszczenia powietrza oraz jego aktualizacje,
- inwentaryzacje emisji,
- prognozy wielkości emisji,
- raporty metodyczne IIR,

h) z zakresu ustawy z dnia 20 lipca 1991 r. o Inspekcji Ochrony Środowiska – sprawozdania dotyczące lokalizacji prowadzenia badań monitoringowych oraz danych uzyskanych w wyniku tych badań.”;

Art. 11. W ustawie z dnia 6 grudnia 2008 r. o podatku akcyzowym (Dz. U. z 2019 r. poz. 864, 1123 i 1495) w art. 31c pkt 1 otrzymuje brzmienie:

„1) system handlu uprawnieniami do emisji gazów cieplarnianych, o którym mowa w ustawie z dnia 12 czerwca 2015 r. o systemie handlu uprawnieniami do emisji gazów cieplarnianych (Dz. U. z 2018 r. poz. 1201 i 2538 oraz z 2019 r. poz. 730 i 1501) i przepisach wydanych na podstawie art. 25 ust. 4 i art. 29 ust. 1 tej ustawy;”.

Art. 12. W ustawie z dnia 17 lipca 2009 r. o systemie zarządzania emisjami gazów cieplarnianych i innych substancji (Dz. U. z 2019 r. poz. 1447) wprowadza się następujące zmiany:

1) w art. 1 w ust. 2 wyrazy „załącznik do ustawy” zastępuje się wyrazami „załącznik nr 1 do ustawy”;

2) w art. 3:

a) w ust. 2:

– po pkt 1 dodaje się pkt 1a w brzmieniu:

„1a) wykonywanie, na potrzeby modelowania matematycznego, o którym mowa w art. 88 ust. 5 ustawy z dnia 27 kwietnia 2001 r. – Prawo ochrony środowiska, zadań związanych z prowadzeniem bazy emisji powierzchniowych, liniowych i punktowych, w tym opracowywanie metodyk ustalania wielkości tych emisji oraz zbieranie danych niezbędnych do ich ustalenia;”;

– w pkt 10 w lit. q średnik zastępuje się przecinkiem i dodaje się lit. r–t w brzmieniu:

„r) monitorowanie działań w zakresie polityki klimatycznej, a także przygotowywanie analiz, przeglądów i ocen jej funkcjonowania,

s) prognozowanie skutków realizacji polityki klimatycznej,

t) rozwijanie narzędzi do wspomagania realizacji celów systemu zarządzania emisjami oraz narzędzi do modelowania skutków gospodarczych, finansowych i społecznych realizacji polityki klimatycznej;”;

- b) w ust. 2a:
- uchyla się pkt 1–3,
 - w pkt 4 kropkę zastępuje się średnikiem i dodaje się pkt 5 w brzmieniu:
„5) monitorowaniem działań w zakresie ochrony powietrza, a także przygotowywaniem analiz, przeglądów i ocen jej funkcjonowania.”,
- c) uchyla się ust. 2b;
- 3) uchyla się art. 5a;
- 4) w art. 6 w ust. 2 po pkt 9 dodaje się pkt 9a w brzmieniu:
„9a) oddziaływaniu na środowisko instalacji i urządzeń spalania lub współspalania odpadów, niezbędne do realizacji obowiązków sprawozdawczych wynikających z przepisów prawa międzynarodowego lub przepisów prawa Unii Europejskiej;”;
- 5) w art. 7:
- a) ust. 1a otrzymuje brzmienie:
„1a. Osoba fizyczna niebędąca przedsiębiorcą sporządza i wprowadza do Krajowej bazy raport, o którym mowa w ust. 1, w zakresie eksploatacji:
- 1) instalacji wymagającej pozwolenia – jeżeli korzystanie ze środowiska powodujące emisję wymaga pozwolenia na wprowadzanie gazów lub pyłów do powietrza albo pozwolenia zintegrowanego, o których mowa w art. 181 ust. 1 pkt 1 i 2 ustawy z dnia 27 kwietnia 2001 r. – Prawo ochrony środowiska;
 - 2) źródła spalania paliw, o którym mowa w art. 152 ust. 2b ustawy z dnia 27 kwietnia 2001 r. – Prawo ochrony środowiska.”,
- b) po ust. 2b dodaje się ust. 2c w brzmieniu:
„2c. Obowiązek sporządzenia i wprowadzenia za dany rok raportu, o którym mowa w ust. 1, wygasa z upływem 5 lat od zakończenia roku kalendarzowego, w którym powstał ten obowiązek.”;
- 6) w art. 7a w ust. 1 wyrazy „siecią teleinformatyczną” zastępuje się wyrazami „systemem teleinformatycznym”;
- 7) w art. 9:
- a) w ust. 1 wprowadzenie do wyliczenia otrzymuje brzmienie:
„Krajowy ośrodek co 5 lat sporządza prognozy zmian aktywności dla następujących sektorów gospodarki.”,
- b) uchyla się ust. 1a,
- c) po ust. 1a dodaje się ust. 1b–1f w brzmieniu:
„1b. Krajowy ośrodek co 5 lat sporządza prognozy zmian aktywności w zakresie zużycia nośników energii dla sektorów gospodarki innych niż wskazane w ust. 1.
- 1c. Właściwi ministrowie w zakresie swojej właściwości w porozumieniu z Krajowym ośrodkiem ustalają założenia do sporządzenia prognoz, o których mowa w ust. 1, oraz udostępniają Krajowemu ośrodkowi informacje i dane będące w ich posiadaniu, niezbędne do sporządzenia tych prognoz.
- 1d. Minister właściwy do spraw energii udostępnia Krajowemu ośrodkowi informacje i dane będące w jego posiadaniu, niezbędne do sporządzenia prognoz, o których mowa w ust. 1b.
- 1e. Zakres i struktura informacji i danych, o których mowa w ust. 1c i 1d, są zgodne z wymaganiami sporządzania prognoz wielkości emisji, o których mowa w art. 12 ust. 1.
- 1f. Informacje i dane, o których mowa w ust. 1c i 1d, właściwi ministrowie w zakresie swojej właściwości przekazują Krajowemu ośrodkowi na 12 miesięcy przed terminem sporządzenia prognoz, o których mowa w ust. 1 i 1b.”,
- d) uchyla się ust. 3,
- e) dodaje się ust. 5–9 w brzmieniu:
„5. Prognozy, o których mowa w ust. 1 i 1b, są sporządzane przy zachowaniu następujących zasad:
- 1) dotyczą lat kalendarzowych kończących się cyfrą 0 albo cyfrą 5, w okresie 25 lat, począwszy od roku odniesienia;
 - 2) za rok odniesienia przyjmuje się rok kalendarzowy kończący się cyfrą 0 lub cyfrą 5;

- 3) informacje i dane podaje się na podstawie danych dla roku odniesienia, gromadzonych na potrzeby statystyki publicznej, a w razie braku takich danych – na podstawie innych posiadanych danych ze wskazaniem ich źródła;
- 4) w przypadku braku informacji i danych dla roku odniesienia dopuszcza się wykorzystanie informacji i danych dla roku poprzedzającego rok odniesienia, pod warunkiem zamieszczenia w prognozie informacji o roku, którego dotyczą te dane.

6. Krajowy ośrodek sporządza zaktualizowane prognozy, o których mowa w ust. 1 i 1b, jeżeli po sporządzeniu prognozy nastąpią zmiany analizowanych czynników i projektowanych parametrów, w wyniku których prognozowane zmiany aktywności zmieniają się o więcej niż 20% w stosunku do zamieszczonych w ostatniej prognozie.

7. Jeżeli na przygotowanie kolejnej prognozy, o której mowa w ust. 1 lub 1b, pozostało mniej niż 18 miesięcy albo gdy zmiany analizowanych czynników i projektowanych parametrów zamieszczonych w prognozie nie będą miały istotnego wpływu na wielkość emisji, zaktualizowanej prognozy nie sporządza się.

8. Do zaktualizowanej prognozy przepisy ust. 1c–1e stosuje się odpowiednio.

9. Informacje i dane niezbędne do sporządzenia zaktualizowanej prognozy właściwi ministrowie w zakresie swojej właściwości przekazują na wniosek Krajowego ośrodka nie później niż w terminie 6 miesięcy od dnia otrzymania wniosku.”;

- 8) art. 11 otrzymuje brzmienie:

„Art. 11. 1. Krajowy ośrodek przygotowuje i przekazuje ministrowi właściwemu do spraw środowiska, na 30 dni przed terminami wynikającymi z przepisów prawa Unii Europejskiej lub umów międzynarodowych z zakresu ochrony środowiska, inwentaryzacje emisji:

- 1) gazów cieplarnianych, zgodnie z wytycznymi do Konwencji Klimatycznej;
- 2) substancji określonych w Konwencji w sprawie transgranicznego zanieczyszczenia powietrza na dalekie odległości, sporządzonej w Genewie dnia 13 listopada 1979 r. (Dz. U. z 1985 r. poz. 311 i 312, z 1988 r. poz. 313 oraz z 2012 r. poz. 216), zwanej dalej „Konwencją LRTAP”;
- 3) substancji, dla których w przepisach prawa Unii Europejskiej zostały określone poziomy emisji lub stężeń oraz krajowe zobowiązania w zakresie redukcji emisji substancji, zgodnie z metodami określonymi w załączniku nr 2 do ustawy.

2. Krajowy ośrodek przygotowuje i przekazuje ministrowi właściwemu do spraw środowiska, na 30 dni przed terminami wynikającymi z przepisów prawa Unii Europejskiej, informacje i dane niezbędne dla realizacji obowiązków sprawozdawczych wynikających z art. 72 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2010/75/UE z dnia 24 listopada 2010 r. w sprawie emisji przemysłowych (zintegrowane zapobieganie zanieczyszczeniom i ich kontrola) (Tekst mający znaczenie dla EOG) (Dz. Urz. UE L 334 z 17.12.2010, str. 17, z późn. zm.¹⁰⁾), zwanej dalej „dyrektywą 2010/75/UE”, i art. 11 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2015/2193 z dnia 25 listopada 2015 r. w sprawie ograniczenia emisji niektórych zanieczyszczeń do powietrza ze średnich obiektów energetycznego spalania (Tekst mający znaczenie dla EOG) (Dz. Urz. UE L 313 z 28.11.2015, str. 1), zwanej dalej „dyrektywą (UE) 2015/2193”, w zakresie dotyczącym:

- 1) emisji substancji do powietrza ze źródeł spalania paliw, instalacji i urządzeń spalania lub współspalania odpadów, instalacji, w których są używane rozpuszczalniki organiczne, i instalacji do produkcji dwutlenku tytanu;
- 2) odstępstw, o których mowa w art. 146c ustawy z dnia 27 kwietnia 2001 r. – Prawo ochrony środowiska;
- 3) decyzji wykonawczej Komisji (UE) 2018/1135 z dnia 10 sierpnia 2018 r. ustanawiającej rodzaj, format i częstotliwość przekazywania informacji, które mają być udostępniane przez państwa członkowskie na potrzeby sprawozdań z wdrożenia dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2010/75/UE w sprawie emisji przemysłowych (Tekst mający znaczenie dla EOG) (Dz. Urz. UE L 205 z 14.08.2018, str. 40) w zakresie danych dostępnych w Krajowej bazie.

3. Krajowy ośrodek przygotowuje i przekazuje ministrowi właściwemu do spraw środowiska, na 14 dni przed terminami wynikającymi z przepisów prawa Unii Europejskiej, informacje i dane niezbędne dla realizacji obowiązków sprawozdawczych wynikających z dyrektywy 2010/75/UE i dyrektywy (UE) 2015/2193 w zakresie dotyczącym odstępstw, o których mowa w art. 146a, art. 146b, art. 146j i art. 146k ustawy z dnia 27 kwietnia 2001 r. – Prawo ochrony środowiska.”;

¹⁰⁾ Zmiany wymienionej dyrektywy zostały ogłoszone w Dz. Urz. UE L 158 z 19.06.2012, str. 25.

- 9) w art. 11a w ust. 4 wyrazy „art. 98 ust. 1” zastępuje się wyrazami „art. 98 ust. 4”;
- 10) w art. 11b:
- a) po ust. 1 dodaje się ust. 1a i 1b w brzmieniu:
- „1a. Krajowy ośrodek przekazuje ministrowi właściwemu do spraw środowiska projekty raportów, o których mowa w ust. 1, na 60 dni przed terminami wynikającymi z przepisów prawa Unii Europejskiej lub umów międzynarodowych.
- 1b. Krajowy ośrodek przygotowuje i przekazuje ministrowi właściwemu do spraw środowiska, na 30 dni przed terminami wskazanymi w załączniku nr 2 do ustawy, raport metodyczny IIR, zgodnie z metodami określonymi w tym załączniku.”
- b) ust. 2 otrzymuje brzmienie:
- „2. Sporządzając projekty raportów, o których mowa w ust. 1 i 1b, Krajowy ośrodek może posłużyć się w szczególności informacjami, danymi i analizami przekazywanymi przez organy administracji publicznej, informacjami i danymi zawartymi w Krajowej bazie, informacjami zawartymi w prognozach, o których mowa w art. 9 ust. 1 i 1b, oraz innymi informacjami i danymi udostępnianymi przez organizacje samorządu gospodarczego i organizacje pracodawców, a także fundusze ochrony środowiska i gospodarki wodnej.”
- c) ust. 4 i 5 otrzymują brzmienie:
- „4. Organy administracji publicznej przekazują na wniosek Krajowego ośrodka dane, informacje lub analizy niezbędne do sporządzenia projektów raportów, o których mowa w ust. 1 i 1b.
5. Krajowy ośrodek może występować do organizacji samorządu gospodarczego, organizacji pracodawców lub funduszy ochrony środowiska i gospodarki wodnej o udostępnienie danych, informacji lub analiz niezbędnych do sporządzenia projektów raportów, o których mowa w ust. 1 i 1b.”
- 11) po art. 11b dodaje się art. 11c w brzmieniu:
- „Art. 11c. Prezes Głównego Urzędu Statystycznego udostępnia nieodpłatnie Krajowemu ośrodkowi informacje i dane niezbędne do przygotowania projektów inwentaryzacji emisji, o których mowa w art. 11 ust. 1, oraz projektów raportów, o których mowa w art. 11b ust. 1, z wyłączeniem danych osobowych oraz danych objętych tajemnicami prawnie chronionymi.”
- 12) w art. 12 w ust. 2 pkt 3 otrzymuje brzmienie:
- „3) prognozy, o których mowa w art. 9 ust. 1 i 1b.”;
- 13) w rozdziale 4 po art. 16 dodaje się art. 16a–16e w brzmieniu:
- „Art. 16a. 1. Krajowe zobowiązania w zakresie redukcji emisji substancji oznaczają minimalne ograniczenie krajowej emisji danej substancji, jakie powinno zostać osiągnięte w docelowym roku kalendarzowym, wyrażone jako wielkość procentowa całkowitej ilości emisji tej substancji, która została uwolniona w 2005 r. jako roku odniesienia. Krajowe zobowiązania w zakresie redukcji emisji substancji określa załącznik nr 3 do ustawy.
2. Organy administracji rządowej i samorządowej oraz osoby fizyczne i prawne są obowiązane do podejmowania działań umożliwiających osiągnięcie krajowych zobowiązań w zakresie redukcji emisji substancji.
- Art. 16b. 1. Krajowy ośrodek opracowuje projekt Krajowego programu ograniczania zanieczyszczenia powietrza dla substancji, dla których w załączniku nr 3 do ustawy określono krajowe zobowiązania w zakresie redukcji emisji substancji, zwanego dalej „Krajowym programem ograniczania zanieczyszczenia powietrza”.
2. Krajowy program ograniczania zanieczyszczenia powietrza jest opracowany zgodnie z formatem określonym w decyzji wykonawczej Komisji (UE) 2018/1522 z dnia 11 października 2018 r. ustanawiającej wspólny format krajowych programów ograniczania zanieczyszczenia powietrza na podstawie dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/2284 w sprawie redukcji krajowych emisji niektórych rodzajów zanieczyszczeń atmosferycznych (Dz. Urz. UE L 256 z 12.10.2018, str. 87, z późn. zm.¹¹⁾).
3. Krajowy program ograniczania zanieczyszczenia powietrza zawiera co najmniej:
- 1) krajowe ramy polityki dotyczącej jakości powietrza i zanieczyszczenia powietrza, w których program został opracowany, w szczególności:
- a) priorytety polityczne i ich odniesienie do priorytetów określonych w innych powiązanych obszarach polityki, w tym w polityce dotyczącej zmiany klimatu oraz, w stosownych przypadkach, rolnictwa, przemysłu i transportu,

¹¹⁾ Zmiany wymienionej decyzji zostały ogłoszone w Dz. Urz. UE L 259 z 16.10.2018, str. 43/1.

- b) określone w przepisach prawa obowiązki organów administracji publicznej z podziałem na obowiązki krajowe, regionalne (województwo) i lokalne (powiat, gmina) lub innych właściwych podmiotów dotyczące realizacji założeń Krajowego programu ograniczania zanieczyszczenia powietrza,
 - c) postępy poczynione w ramach aktualnej polityki i zastosowanych środków w dziedzinie redukcji emisji i poprawy jakości powietrza oraz stopień, w jakim wypełniane są zobowiązania wynikające z przepisów prawa,
 - d) prognozowany dalszy rozwój sytuacji w zakresie osiągania założeń Krajowego programu ograniczania zanieczyszczenia powietrza przy założeniu, że nie nastąpi żadna zmiana w już przyjętej polityce i stosowanych środkach;
- 2) warianty strategiczne rozważane w celu wypełnienia zobowiązań w zakresie redukcji emisji substancji w okresie od 2020 r. do 2029 r. oraz w okresie na 2030 r. i na lata następne, jak również dla osiągnięcia średnioterminowych poziomów emisji określonych na 2025 r. oraz w celu dalszej poprawy jakości powietrza, analizę tych wariantów wraz z metodą jej przeprowadzenia, a także poszczególne lub łączne skutki strategii i środków dotyczących redukcji emisji substancji, jakości powietrza i środowiska oraz związaną z nimi niepewność, w przypadku gdy informacje o takich skutkach są dostępne;
 - 3) ścieżkę redukcji emisji substancji określoną jako orientacyjny poziom zmniejszania wielkości emisji substancji, dla których zostały określone krajowe zobowiązania w zakresie redukcji emisji substancji, o których mowa w art. 16a;
 - 4) środki i strategie, które zdecydowano się przyjąć, w tym harmonogram ich przyjmowania, wdrażania i dokonywania ich przeglądu, wraz ze wskazaniem odpowiedzialnych właściwych organów administracji publicznej lub innych właściwych podmiotów;
 - 5) w stosownych przypadkach, wyjaśnienie powodów, dla których osiągnięcie orientacyjnych poziomów emisji substancji określonych na 2025 r. jest niemożliwe bez pociągania za sobą nieproporcjonalnie wysokich kosztów, a także powodów, dla których przyjęto nieliniową ścieżkę redukcji emisji substancji, o której mowa w art. 16c ust. 3;
 - 6) w stosownych przypadkach, informacje na temat możliwości stosowania przepisów art. 16d ust. 3 i 5;
 - 7) ocenę, w jaki sposób wybrane strategie i środki zapewniają spójność z politykami, strategiami, programami, planami i prognozami w innych obszarach polityki.

4. Krajowy ośrodek, opracowując projekt Krajowego programu ograniczania zanieczyszczenia powietrza:

- 1) ocenia, do jakiego stopnia krajowe źródła emisji substancji mogą wpływać na jakość powietrza na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej i sąsiednich państw członkowskich Unii Europejskiej, w tym używając danych i metod opracowanych w ramach europejskiego programu monitorowania i oceny, o którym mowa w art. 9 Konwencji LRTAP;
- 2) uwzględnia potrzebę zmniejszenia emisji zanieczyszczeń powietrza, aby osiągnąć cele dotyczące jakości powietrza na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej oraz, w stosownych przypadkach, sąsiednich państw członkowskich Unii Europejskiej, przy czym przez cele dotyczące jakości powietrza rozumie się poziomy dopuszczalne, poziomy docelowe i pułapy stężeń ekspozycji określone w przepisach wydanych na podstawie art. 86 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 27 kwietnia 2001 r. – Prawo ochrony środowiska;
- 3) priorytetowo traktuje środki redukcji emisji sadzy przy podejmowaniu środków służących wypełnieniu krajowych zobowiązań w zakresie redukcji emisji pyłu, przy czym przez sadzę rozumie się węglowe cząstki stałe pochłaniające światło;
- 4) uwzględnia potrzebę zapewnienia spójności Krajowego programu ograniczania zanieczyszczenia powietrza z innymi politykami, strategiami, programami, planami i prognozami przyjętymi w oparciu o wymogi określone w przepisach prawa.

5. Organy administracji publicznej przekazują Krajowemu ośrodkowi, na jego wniosek, informacje i opinie potrzebne do sporządzenia projektu Krajowego programu ograniczania zanieczyszczenia powietrza w terminie 30 dni od dnia otrzymania wniosku.

6. Krajowy ośrodek przedkłada ministrowi właściwemu do spraw środowiska projekt Krajowego programu ograniczania zanieczyszczenia powietrza.

7. Minister właściwy do spraw środowiska przy opracowywaniu Krajowego programu ograniczania zanieczyszczenia powietrza zapewnia udział społeczeństwa na zasadach i w trybie określonych w ustawie z dnia 3 października 2008 r. o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko (Dz. U. z 2018 r. poz. 2081 oraz z 2019 r. poz. 630 i 1501).

8. Rada Ministrów, na wniosek ministra właściwego do spraw środowiska, przyjmuje Krajowy program ograniczenia zanieczyszczenia powietrza w drodze uchwały.

9. Minister właściwy do spraw środowiska przekazuje przyjęty Krajowy program ograniczania zanieczyszczenia powietrza Komisji Europejskiej.

10. Krajowy program ograniczania zanieczyszczenia powietrza jest aktualizowany nie rzadziej niż co 4 lata.

11. Aktualizacja Krajowego programu ograniczania zanieczyszczenia powietrza zawiera elementy, o których mowa w ust. 3, a także:

- 1) ocenę postępów we wdrażaniu Krajowego programu ograniczania zanieczyszczenia powietrza, redukcji emisji substancji i zmniejszaniu stężeń;
- 2) wszelkie znaczące zmiany polityki i strategii oraz przyjętych założeń, a także znaczące zmiany harmonogramu wdrażania Krajowego programu ograniczania zanieczyszczenia powietrza.

12. Aktualizacji Krajowego programu ograniczania zanieczyszczenia powietrza dokonuje się również w przypadku, gdy z inwentaryzacji emisji, o której mowa w art. 11 ust. 1 pkt 3, wynika, że przyjęty w Krajowym programie ograniczania zanieczyszczenia powietrza poziom redukcji emisji substancji wynikający ze ścieżki redukcji emisji nie został osiągnięty lub zachodzi ryzyko, że nie zostanie osiągnięty.

13. Aktualizacja, o której mowa w ust. 12, uwzględnia dodatkowe działania i środki, które zostały lub zostaną podjęte w celu zmniejszenia poziomu emisji substancji zgodnie z przyjętą ścieżką redukcji spośród ścieżek redukcji, o których mowa w art. 16c, jeżeli takie działania i środki są wymagane.

14. Dodatkowe działania i środki, o których mowa w ust. 13, oraz harmonogram ich wdrożenia są podejmowane na podstawie propozycji, o których mowa w art. 16d ust. 2.

15. Aktualizacji, o której mowa w ust. 12, dokonuje się w terminie 18 miesięcy od dnia przekazania Komisji Europejskiej inwentaryzacji emisji, o której mowa w art. 11 ust. 1 pkt 3.

16. Do aktualizacji, o której mowa w ust. 10 i 12, stosuje się odpowiednio przepisy ust. 1, 2 i 4–9.

Art. 16c. 1. Ścieżka redukcji emisji, o której mowa w art. 16b ust. 3 pkt 3, jest wyznaczana jako liniowe zmniejszanie wielkości emisji substancji, dla której zostały określone krajowe zobowiązania w zakresie redukcji emisji substancji, w którym górny punkt wyznacza poziom redukcji emisji danej substancji wyznaczony jako krajowe zobowiązanie w zakresie redukcji emisji na 2020 r., a dolny punkt stanowi poziom redukcji emisji tej substancji wyznaczony jako krajowe zobowiązanie w zakresie redukcji emisji na 2030 r., zwane dalej „liniową ścieżką redukcji emisji”.

2. W liniowej ścieżce redukcji emisji wyznacza się także poziom redukcji emisji danej substancji na 2025 r.

3. W przypadku gdy osiągnięcie poziomów zmniejszania wielkości emisji substancji w sposób wyznaczony liniową ścieżką redukcji emisji jest nieefektywne pod względem ekonomicznym lub technologicznym, zmniejszanie wielkości emisji substancji można wyznaczyć w sposób nieliniowy, pod warunkiem że od 2025 r. trajektoria poziomu zmniejszania wielkości emisji substancji będzie się stopniowo zbliżała do trajektorii wyznaczonej liniową ścieżką redukcji emisji oraz że nie wpłynie to na żadne z krajowych zobowiązań w zakresie redukcji emisji w 2030 r.

Art. 16d. 1. Minister właściwy do spraw środowiska informuje właściwych ministrów w zakresie ich właściwości, że zgodnie z inwentaryzacją emisji, o której mowa w art. 11 ust. 1 pkt 3, przyjęty w Krajowym programie ograniczania zanieczyszczenia powietrza poziom redukcji emisji substancji wynikający ze ścieżki redukcji emisji nie został osiągnięty lub zachodzi ryzyko, że nie zostanie osiągnięty.

2. Właściwi ministrowie w zakresie swojej właściwości opracowują propozycje dodatkowych działań i środków, o których mowa w art. 16b ust. 14, i przekazują je ministrowi właściwemu do spraw środowiska w terminie 6 miesięcy od dnia otrzymania informacji, o której mowa w ust. 1.

3. W przypadkach, w których:

- 1) nieosiągnięcie wymaganego poziomu redukcji emisji danej substancji jest następstwem wyjątkowo chłodnej zimy lub wyjątkowo suchego lata, a średnia roczna wielkość emisji tej substancji wykazywana w inwentaryzacji, o której mowa w art. 11 ust. 1 pkt 3, za dany rok, rok poprzedzający i rok kolejny nie przekracza wartości krajowych rocznych emisji, albo
- 2) osiągnięcie wymaganego poziomu redukcji emisji danej substancji w danym roku nie jest możliwe pomimo zrealizowania wszystkich racjonalnych pod względem kosztów środków oraz jeżeli:
 - a) co najmniej jedno zobowiązanie w zakresie redukcji emisji substancji zostało określone na poziomie wyższym niż racjonalna pod względem kosztów redukcja określona w sprawozdaniu nr 16, o którym mowa w art. 5 ust. 3 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/2284 z dnia 14 grudnia 2016 r. w sprawie redukcji krajowych emisji niektórych rodzajów zanieczyszczeń atmosferycznych, zmiany dyrektywy 2003/35/WE oraz uchylecia dyrektywy 2001/81/WE (Dz. Urz. UE L 344 z 17.12.2016, str. 1), zwanej dalej „dyrektywą Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/2284”, oraz

- b) przekroczenie poziomu krajowych zobowiązań w zakresie redukcji emisji substancji wskazanego w załączniku nr 3 do ustawy zostanie co roku zrekompensowane przez równoważną redukcję emisji innego zanieczyszczenia określonego w tym załączniku, albo
- 3) nieosiągnięcie wymaganego poziomu redukcji emisji danej substancji wynika z nagłego i wyjątkowego zakłócenia lub spadku mocy w systemie wytwarzania lub dostawy energii elektrycznej lub ciepła, którego nie można było w sposób racjonalny przewidzieć, oraz jeżeli można wykazać, że:
 - a) podjęto wszelkie racjonalne działania obejmujące wdrożenie nowych środków i strategii w celu spełnienia krajowych zobowiązań w zakresie redukcji emisji substancji i że działania te będą nadal podejmowane, tak aby okres, w którym te zobowiązania nie są spełniane, był jak najkrótszy, oraz
 - b) wdrożenie dodatkowych środków i strategii oprócz wskazanych w lit. a pociągałoby za sobą nieproporcjonalne koszty i poważnie zagrażałoby krajowemu bezpieczeństwu energetycznemu lub powodowałoby duże ryzyko ubóstwa energetycznego dla znacznej części ludności

– przepisów ust. 1 i 2 nie stosuje się.

4. Odstępstwa, o których mowa w ust. 3:

- 1) pkt 2 – mogą być stosowane nie dłużej niż przez 5 kolejnych lat,
- 2) pkt 3 – mogą być stosowane nie dłużej niż przez 3 kolejne lata

– od dnia rozpoczęcia ich stosowania.

5. Jeżeli z inwentaryzacji emisji, o której mowa w art. 11 ust. 1 pkt 3, wynika, że wielkość emisji substancji, dla której zostały określone krajowe zobowiązania w zakresie redukcji emisji, przekracza poziom wyznaczony poziomem tych zobowiązań, a przekroczenie to jest następstwem zastosowania usprawnionych metod w zakresie inwentaryzacji emisji, zaktualizowanych zgodnie z wiedzą naukową, opracowuje się skorygowaną inwentaryzację emisji.

6. Krajowy ośrodek opracowuje skorygowaną inwentaryzację emisji, o której mowa w ust. 5, zgodnie z metodami dotyczącymi korekt inwentaryzacji emisji określonymi w załączniku nr 2 do ustawy, przyjmując na potrzeby opracowania korekty, że zobowiązania w zakresie redukcji emisji na lata 2020–2029 zostały określone w dniu 4 maja 2012 r.

7. Począwszy od 2025 r., skorygowaną inwentaryzację emisji, o której mowa w ust. 5, opracowuje się z uwzględnieniem aktualnych wskaźników emisji lub metod stosowanych do wyznaczenia emisji ze szczególnych kategorii źródeł, jeżeli pozwalają na dokładniejsze określenie emisji niż normy wynikające z przepisów prawa Unii Europejskiej w dziedzinie ochrony powietrza zamieszczonych na liście, o której mowa w art. 14 ust. 3 lit. b dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/2284.

8. Po przekazaniu przez Krajowy ośrodek skorygowanej inwentaryzacji emisji, o której mowa w ust. 5, minister właściwy do spraw środowiska przekazuje ją Komisji Europejskiej w terminie do dnia 15 lutego danego roku sprawozdawczego, informując o znaczącej różnicy w zakresie wskaźników emisji.

9. Minister właściwy do spraw środowiska w terminie do dnia 15 lutego roku, za który jest opracowywana inwentaryzacja, o której mowa w art. 11 ust. 1 pkt 3, informuje Komisję Europejską o zastosowaniu odstępstw, o których mowa w ust. 3 lub 5, wskazując zanieczyszczenia, dla których poziom krajowych zobowiązań w zakresie redukcji emisji nie zostanie dotrzymany.

10. Zastosowanie odstępstwa, o którym mowa w ust. 3 lub 5, uznaje się za skuteczne, jeżeli Komisja Europejska nie zgłosi zastrzeżeń w terminie 9 miesięcy od dnia otrzymania informacji, o której mowa w ust. 9.

11. W przypadku uznania przez Komisję Europejską, że warunki zastosowania odstępstw, o których mowa w ust. 3 lub 5 nie zostały spełnione, ust. 1 i 2 stosuje się odpowiednio.

Art. 16e. 1. Minister właściwy do spraw:

- 1) budownictwa, planowania i zagospodarowania przestrzennego oraz mieszkalnictwa,
- 2) energii,
- 3) gospodarki,
- 4) gospodarki morskiej,
- 5) rolnictwa,
- 6) transportu,
- 7) żeglugi śródlądowej

– każdy w zakresie swojej właściwości, sporządza i przekazuje ministrowi właściwemu do spraw środowiska informację dotyczącą stosowanych działań i środków ujętych w Krajowym programie ograniczania zanieczyszczenia powietrza, które mają zapewnić dotrzymanie krajowych zobowiązań w zakresie redukcji emisji substancji określonych w załączniku nr 3 do ustawy lub wyznaczonej ścieżki redukcji emisji przyjętej spośród ścieżek redukcji emisji, o których mowa w art. 16c.

2. Informacje, o których mowa w ust. 1, przekazuje się do dnia 31 stycznia każdego roku za rok poprzedni. Informacje są opracowywane na formularzu udostępnionym w Biuletynie Informacji Publicznej na stronie podmiotowej urzędu obsługującego ministra właściwego do spraw środowiska.

3. Minister właściwy do spraw środowiska na podstawie informacji, o których mowa w ust. 1, przygotowuje roczne sprawozdanie o stosowanych działaniach i środkach, które mają zapewnić dotrzymanie krajowych zobowiązań w zakresie redukcji emisji substancji określonych w załączniku nr 3 do ustawy lub wyznaczonej ścieżki redukcji emisji przyjętej spośród ścieżek redukcji emisji, o których mowa w art. 16c, oraz o redukcji emisji uzyskanej w wyniku stosowania tych działań i środków.

4. Minister właściwy do spraw środowiska przekazuje roczne sprawozdanie, o którym mowa w ust. 3, Radzie Ministrów w terminie do dnia 30 czerwca roku następującego po roku, którego dotyczy sprawozdanie.”;

14) w art. 21a:

a) ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. Rozliczanie emisji gazów cieplarnianych nieobjętych systemem handlu uprawnieniami do emisji polega na równoważeniu krajowej rocznej emisji gazów cieplarnianych nieobjętych systemem handlu uprawnieniami do emisji jednostkami rocznych limitów emisji lub jednostkami, o których mowa w art. 21c ust. 1.”;

b) w ust. 3 w pkt 2 kropkę zastępuje się średnikiem i dodaje się pkt 3 w brzmieniu:

„3) nabyć część limitu określonego w art. 5 ust. 4 decyzji nr 2009/406/WE od innego państwa członkowskiego Unii Europejskiej.”;

15) w art. 21d ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Minister właściwy do spraw środowiska stosuje przepisy art. 21a ust. 3 i 5 oraz art. 21c ust. 1 i 5, kierując się strategią zarządzania krajowym limitem.”;

16) w art. 21f w ust. 1 zdanie pierwsze otrzymuje brzmienie:

„Jeżeli mimo zastosowania środków, o których mowa w art. 21a ust. 3, art. 21b i art. 21c ust. 1, wynik rozliczenia emisji, o którym mowa w art. 21a ust. 2, pozostaje ujemny, minister właściwy do spraw środowiska poleca Krajowemu ośrodkowi opracowanie planu działań korygujących.”;

17) w art. 38 po ust. 2a dodaje się ust. 2b w brzmieniu:

„2b. Minister właściwy do spraw środowiska odmawia, w drodze decyzji, wydania listu popierającego i listu zatwierdzającego, jeżeli w okresie rozliczeniowym, w którym został złożony wniosek o wydanie listu, Rzeczypospolitej Polskiej nie zostały przyznane i przekazane jednostki przyznanej emisji.”;

18) załącznik do ustawy oznacza się jako załącznik nr 1 do ustawy z dnia 17 lipca 2009 r. o systemie zarządzania emisjami gazów cieplarnianych i innych substancji (Dz. U. z 2019 r. poz. 1447) i w części tabeli Gazy cieplarniane wprowadza się następujące zmiany:

a) po lp. 6.19 dodaje się lp. 6.20 w brzmieniu:

6.20	Pozostałe fluorowęglowodory (HFCs)	,

b) po lp. 7.9 dodaje się lp. 7.10 w brzmieniu:

7.10	Pozostałe perfluorowęglowodory (PFCs)	;

19) dodaje się załączniki nr 2 i 3 do ustawy w brzmieniu określonym w załącznikach nr 1 i 2 do niniejszej ustawy.

Art. 13. W ustawie z dnia 15 lipca 2011 r. o krajowym systemie ek zarządzania i audytu (EMAS) (Dz. U. poz. 1060) w art. 17 po ust. 1 dodaje się ust. 1a w brzmieniu:

„1a. W latach 2021–2030 maksymalny limit wydatków budżetowych będący skutkiem finansowym wykonywania niniejszej ustawy wynosi 1 396 137 zł, z tym że w:

- 1) 2021 r. – 136 016 zł;
- 2) 2022 r. – 136 814 zł;
- 3) 2023 r. – 137 614 zł;
- 4) 2024 r. – 138 414 zł;
- 5) 2025 r. – 139 214 zł;

- 6) 2026 r. – 140 013 zł;
- 7) 2027 r. – 140 813 zł;
- 8) 2028 r. – 141 613 zł;
- 9) 2029 r. – 142 413 zł;
- 10) 2030 r. – 143 213 zł.”.

Art. 14. Do wniosków, o których mowa w art. 9 ust. 7 ustawy zmienianej w art. 1, złożonych przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy stosuje się przepisy dotychczasowe.

Art. 15. Narodowy Fundusz Ochrony Środowiska i Gospodarki Wodnej po raz pierwszy przekazuje Krajowemu ośrodkowi bilansowania i zarządzania emisjami informację o wniesieniu opłaty rocznej oraz listę rachunków, za które opłata roczna nie została wniesiona, o których mowa w art. 14 ust. 1 ustawy zmienianej w art. 1 w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą, w terminie 30 dni od dnia wejścia w życie niniejszej ustawy.

Art. 16. Do nadmiarowo wydanych uprawnień do emisji wydanych operatorom statków powietrznych przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy stosuje się przepisy art. 18 ustawy zmienianej w art. 1 w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą.

Art. 17. W przypadku gdy całkowita roczna liczba uprawnień do emisji przydzielona dla danej instalacji przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy zgodnie z przepisami wydanymi na podstawie art. 25 ust. 4 ustawy zmienianej w art. 1 albo stosownie do informacji, o której mowa w art. 26 ust. 4, art. 59 ust. 5, art. 70 ust. 12 lub art. 71 ust. 11 tej ustawy, okaże się nieprawidłowa z powodu zidentyfikowania błędów mających znaczenie dla określenia liczby uprawnień do emisji w trakcie oceny wniosku o przydział uprawnień do emisji, o którym mowa w art. 68 ust. 1 ustawy zmienianej w art. 1, lub zmiany przydzielonej liczby uprawnień do emisji w przypadku zmniejszenia zdolności produkcyjnej na podstawie informacji, o której mowa w art. 71 ust. 1 tej ustawy, stosuje się przepisy art. 25a ustawy zmienianej w art. 1.

Art. 18. Wnioski o przydział uprawnień do emisji na okres, na który przydzielane są uprawnienia, o którym mowa w art. 2 pkt 15 rozporządzenia delegowanego Komisji (UE) 2019/331 z dnia 19 grudnia 2018 r. w sprawie ustanowienia przejściowych zasad dotyczących zharmonizowanego przydziału bezpłatnych uprawnień do emisji w całej Unii na podstawie art. 10a dyrektywy 2003/87/WE Parlamentu Europejskiego i Rady (Tekst mający znaczenie dla EOG) (Dz. Urz. UE L 59 z 27.02.2019, str. 8), złożone w terminie do dnia 29 czerwca 2019 r., stają się wnioskami, o których mowa w art. 26a ust. 1 ustawy zmienianej w art. 1.

Art. 19. Minister właściwy do spraw środowiska zamieści wzory formularzy, o których mowa w art. 36 ust. 6 ustawy zmienianej w art. 1 w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą, w Biuletynie Informacji Publicznej na stronie podmiotowej urzędu obsługującego tego ministra w terminie 7 dni od dnia wejścia w życie niniejszej ustawy.

Art. 20. 1. Do postępowań w sprawie zatwierdzenia wskaźnika lub wskaźników zgodności wszczętych i niezakończonych przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy stosuje się przepisy art. 32 ustawy zmienianej w art. 1 w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą.

2. Dla zadań inwestycyjnych rozpoczętych lub zakończonych przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy, dla których nie złożono wniosków, o których mowa w art. 32 ust. 4 ustawy zmienianej w art. 1, podmiot realizujący zadanie inwestycyjne składa do ministra właściwego do spraw środowiska wniosek o zatwierdzenie wskaźnika lub wskaźników zgodności w terminie 30 dni od dnia wejścia w życie niniejszej ustawy.

3. Dla zadań inwestycyjnych zakończonych przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy, dla których nie złożono poświadczenia osiągnięcia wskaźnika lub wskaźników zgodności, stosuje się przepisy art. 32 ust. 10 pkt 1 i ust. 12 ustawy zmienianej w art. 1 w brzmieniu dotychczasowym.

4. Nabywca tytułu prawnego, który nabył tytuł prawny do instalacji przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy, występuje z wnioskiem, o którym mowa w art. 32 ust. 8a ustawy zmienianej w art. 1, w terminie 30 dni od dnia wejścia w życie niniejszej ustawy.

5. Podmiot realizujący zadanie inwestycyjne sporządza i przedkłada Krajowemu ośrodkowi bilansowania i zarządzania emisjami sprawozdanie rzeczowo-finansowe, o którym mowa w art. 34 ust. 1 ustawy zmienianej w art. 1, opinię biegłego rewidenta, o której mowa w art. 36 ust. 2 ustawy zmienianej w art. 1, oraz informację, o której mowa w art. 34 ust. 2 ustawy zmienianej w art. 1 w brzmieniu dotychczasowym, za okres sprawozdawczy od dnia 1 lipca 2018 r. do dnia 30 czerwca 2019 r., na formularzach, których wzory zostały określone w przepisach wydanych na podstawie art. 36 ust. 6 ustawy zmienianej w art. 1 w brzmieniu dotychczasowym.

6. Podmiot realizujący zadanie inwestycyjne sporządza i przedkłada Krajowemu ośrodkowi bilansowania i zarządzania emisjami po raz pierwszy zbiorcze zestawienie instalacji otrzymujących uprawnienia do emisji, o którym mowa w art. 34 ust. 2a ustawy zmienianej w art. 1, za okres sprawozdawczy od dnia 1 lipca 2018 r. do dnia 30 czerwca 2019 r. w terminie do dnia 30 października 2019 r.

Art. 21. Przy określaniu wysokości kwoty kosztów inwestycyjnych poniesionych na realizację danego zadania inwestycyjnego ujętego w krajowym planie inwestycyjnym, kwalifikowanych do zbilansowania z wartością planowanych do przydzielenia uprawnień do emisji, o której mowa w art. 36 ust. 3a ustawy zmienianej w art. 1, uwzględnia się również koszty poniesione na to zadanie przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy.

Art. 22. Do postępowań w sprawie zwrotu równowartości uprawnień do emisji wszczętych i niezakończonych przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy stosuje się przepisy art. 40a ustawy zmienianej w art. 1.

Art. 23. Informacja o całkowitej liczbie uprawnień do emisji przyznanych operatorom statków powietrznych w okresie od dnia 1 stycznia 2017 r. do dnia 31 grudnia 2023 r. staje się informacją, o której mowa w art. 48 ust. 1 ustawy zmienianej w art. 1 w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą.

Art. 24. Do spraw o wydanie lub o zmianę zezwolenia na emisję gazów cieplarnianych wszczętych i niezakończonych decyzją ostateczną przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy stosuje się przepisy art. 53–55 ustawy zmienianej w art. 1 w brzmieniu dotychczasowym.

Art. 25. Do wniosków o przydział uprawnień do emisji dla instalacji nowej złożonych przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy stosuje się przepisy art. 68 i art. 70 ustawy zmienianej w art. 1 w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą.

Art. 26. Do informacji o znaczącym zmniejszeniu zdolności produkcyjnej w instalacji, o której mowa w art. 71 ust. 1 ustawy zmienianej w art. 1, złożonej przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy stosuje się przepisy art. 71 ustawy zmienianej w art. 1 w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą.

Art. 27. W przypadku złożenia przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy informacji, z której wynika zaprzestanie działalności w instalacji, o którym mowa w art. 72 ust. 2 ustawy zmienianej w art. 1, stosuje się przepisy art. 72 ustawy zmienianej w art. 1 w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą.

Art. 28. W przypadku złożenia przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy informacji, z której wynika częściowe zaprzestanie działalności w instalacji, o którym mowa w art. 73 ust. 1 ustawy zmienianej w art. 1, stosuje się przepisy art. 73 ustawy zmienianej w art. 1 w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą.

Art. 29. 1. Raporty, o których mowa w art. 80 ust. 3 i art. 81 ust. 1 i 3 ustawy zmienianej w art. 1, dotyczące emisji powstałych przed dniem 1 stycznia 2019 r. podlegają weryfikacji zgodnie z wymaganiami rozporządzenia Komisji (UE) nr 600/2012 z dnia 21 czerwca 2012 r. w sprawie weryfikacji raportów na temat wielkości emisji gazów cieplarnianych i raportów dotyczących tonokilometrów oraz akredytacji weryfikatorów zgodnie z dyrektywą 2003/87/WE Parlamentu Europejskiego i Rady (Tekst mający znaczenie dla EOG) (Dz. Urz. UE L 181 z 12.07.2012, str. 1).

2. W przypadku, o którym mowa w ust. 1, stosuje się przepisy art. 3 pkt 23, art. 4 pkt 1 lit. b i pkt 2, art. 5 ust. 2, art. 84 ust. 1–3 i 6, art. 86 ust. 6 i 7, art. 88 ust. 1 pkt 2 oraz art. 90 ustawy zmienianej w art. 1 w brzmieniu dotychczasowym.

Art. 30. Do postępowań w sprawie nałożenia administracyjnej kary pieniężnej za niedokonanie rozliczenia wielkości emisji w terminie, o którym mowa w art. 92 ust. 1 lub 5 ustawy zmienianej w art. 1, wszczętych i niezakończonych przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy stosuje się przepis art. 104 ust. 4 ustawy zmienianej w art. 1 w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą.

Art. 31. Do opłaty za korzystanie ze środowiska w postaci wydanych uprawnień do emisji, o której mowa w art. 273 ust. 1 pkt 1a ustawy zmienianej w art. 6, należnej za okres od dnia 1 stycznia 2019 r. stosuje się przepisy ustawy zmienianej w art. 6 w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą.

Art. 32. Dotychczasowe przepisy wykonawcze wydane na podstawie art. 36 ust. 6 ustawy zmienianej w art. 1 zachowują moc do dnia 31 grudnia 2019 r.

Art. 33. 1. Dotychczasowe przepisy wykonawcze wydane na podstawie art. 286 ust. 6 ustawy zmienianej w art. 6 zachowują moc do dnia wejścia w życie przepisów wykonawczych wydanych na podstawie art. 286 ust. 6 ustawy zmienianej w art. 6 w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą, jednak nie dłużej niż przez 18 miesięcy od dnia wejścia w życie niniejszej ustawy, i mogą być zmieniane.

2. Zachowane w mocy przepisy wykonawcze, wydane na podstawie art. 286 ust. 6 ustawy zmienianej w art. 6, mogą być zmieniane przez ministra właściwego do spraw środowiska, w drodze rozporządzenia, w granicach określonych w art. 286 ust. 6 ustawy zmienianej w art. 6, w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą.

Art. 34. Minister właściwy do spraw środowiska przekazuje po raz pierwszy wykaz, o którym mowa w art. 26d ust. 1 ustawy zmienianej w art. 1, w terminie do dnia 30 września 2019 r.

Art. 35. 1. W przypadku zadań inwestycyjnych zakończonych przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy podmiot, o którym mowa w art. 38 ust. 5 ustawy zmienianej w art. 1, informuje ministra właściwego do spraw środowiska o terminie zaprzestania realizacji tego zadania albo zakończeniu jego realizacji w terminie 30 dni od dnia wejścia w życie niniejszej ustawy.

2. W przypadku zadań inwestycyjnych zakończonych przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy podmiot, o którym mowa w art. 38 ust. 6a ustawy zmienianej w art. 1, informuje ministra właściwego do spraw środowiska o zmianie mocy wytwórczej w terminie 60 dni od dnia wejścia w życie niniejszej ustawy.

Art. 36. Jeżeli przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy w instalacji nastąpiło znaczące zmniejszenie zdolności produkcyjnej, o którym mowa w art. 71 ust. 5 ustawy zmienianej w art. 1, a prowadzący tę instalację nie wykonał obowiązku, o którym mowa w art. 71 ust. 1 tej ustawy, w terminie 12 miesięcy od dnia wejścia w życie niniejszej ustawy prowadzący instalację przedkłada Krajowemu ośrodkowi bilansowania i zarządzania emisjami informację o zakresie zmniejszenia oraz o zainstalowanej zdolności produkcyjnej w instalacji, o której mowa w art. 71 ust. 1 ustawy zmienianej w art. 1.

Art. 37. Prowadzący instalację, który przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy dokonał zwrotu nadmiarowo wydanych uprawnień do emisji, o których mowa w art. 18 ust. 1 ustawy zmienianej w art. 1, pomniejsza sumę opłaty z tytułu wydanych uprawnień do emisji, wnoszonej w roku następującym po roku wejścia w życie niniejszej ustawy, o kwotę równą kwocie opłaty za wydane uprawnienia do emisji, odpowiadającą liczbie zwróconych nadmiarowo uprawnień, chyba że przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy dokonał tego pomniejszenia.

Art. 38. W terminie 14 dni od dnia wejścia w życie niniejszej ustawy Krajowy ośrodek bilansowania i zarządzania emisjami przedkłada Narodowemu Funduszowi Ochrony Środowiska i Gospodarki Wodnej wykaz otwartych rachunków w rejestrze Unii, o których mowa w art. 11 ust. 1 ustawy zmienianej w art. 1, według stanu na dzień 1 stycznia 2019 r.

Art. 39. 1. Do wniosków o przydział uprawnień złożonych na podstawie art. 4 ust. 1 rozporządzenia delegowanego Komisji (UE) 2019/331 z dnia 19 grudnia 2018 r. w sprawie ustanowienia przejściowych zasad dotyczących zharmonizowanego przydziału bezpłatnych uprawnień do emisji w całej Unii na podstawie art. 10a dyrektywy 2003/87/WE Parlamentu Europejskiego i Rady (Tekst mający znaczenie dla EOG) przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy stosuje się przepisy rozdziału 5a ustawy zmienianej w art. 1.

2. Koszty weryfikacji planu metodyki monitorowania stanowiącego załącznik do wniosków o przydział uprawnień do emisji ponosi prowadzący instalację.

Art. 40. Prowadzący instalację składa po raz pierwszy do organu właściwego do wydania zezwolenia, o którym mowa w art. 52 ust. 2 ustawy zmienianej w art. 1, plan metodyki monitorowania w terminie 30 dni od dnia wejścia w życie niniejszej ustawy.

Art. 41. Postępowania wszczęte na podstawie wniosku, o którym mowa w art. 68 ustawy zmienianej w art. 1, dotyczące przydziału uprawnień do emisji dla instalacji nowych na okres rozliczeniowy od dnia 1 stycznia 2013 r. do dnia 31 grudnia 2020 r., niezakończone do dnia 31 grudnia 2020 r., umarza się z tym dniem.

Art. 42. 1. Do obowiązku sporządzenia i wprowadzenia raportu, o którym mowa w art. 7 ust. 1 ustawy zmienianej w art. 12, który powstał przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy, stosuje się przepis art. 7 ust. 2c ustawy zmienianej w art. 12.

2. Zakres informacji wprowadzanych w raporcie, o którym mowa w art. 7 ust. 1 ustawy zmienianej w art. 12, sporządzanym za okresy sprawozdawcze sprzed dnia 1 stycznia 2016 r. określają przepisy obowiązujące w terminie, w którym powstał obowiązek sporządzenia i wprowadzenia raportu do Krajowej bazy o emisjach gazów cieplarnianych i innych substancji.

Art. 43. Informacje, o których mowa w art. 6 ust. 2 pkt 9a ustawy zmienianej w art. 12, są przekazywane po raz pierwszy w raportach sporządzanych i wprowadzanych do Krajowej bazy o emisjach gazów cieplarnianych i innych substancji za 2019 r.

Art. 44. 1. Pierwsze prognozy zmian aktywności, o których mowa w art. 9 ust. 1 i 1b ustawy zmienianej w art. 12 w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą, Krajowy ośrodek bilansowania i zarządzania emisjami sporządza w terminie do dnia 31 grudnia 2021 r.

2. Informacje i dane, o których mowa w art. 9 ust. 1c i 1d ustawy zmienianej w art. 12, właściwi ministrowie w zakresie swojej właściwości przekazują po raz pierwszy Krajowemu ośrodkowi bilansowania i zarządzania emisjami w terminie do dnia 31 grudnia 2020 r.

Art. 45. Inwentaryzacje emisji substancji, dla których w przepisach prawa Unii Europejskiej zostały określone krajowe zobowiązania w zakresie redukcji emisji substancji, sporządzone przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy stają się inwentaryzacjami w rozumieniu art. 11 ust. 1 pkt 3 ustawy zmienianej w art. 12.

Art. 46. Raporty metodyczne IIR sporządzone przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy stają się raportami metodycznymi IIR, o których mowa w art. 11b ust. 1b ustawy zmienianej w art. 12.

Art. 47. 1. Krajowy program ograniczania zanieczyszczenia powietrza przyjęty przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy staje się Krajowym programem ograniczania zanieczyszczenia powietrza, o którym mowa w art. 16b ust. 8 ustawy zmienianej w art. 12, i może być aktualizowany na podstawie art. 16b ust. 10 tej ustawy.

2. Pierwsza aktualizacja Krajowego programu ograniczania zanieczyszczenia powietrza na podstawie art. 16b ust. 10 ustawy zmienianej w art. 12 zostanie przeprowadzona w terminie do dnia 1 kwietnia 2023 r.

Art. 48. 1. Pierwszą informację, o której mowa w art. 16e ust. 1 ustawy zmienianej w art. 12, przekazuje się w terminie do dnia 31 stycznia 2020 r.

2. Pierwsze sprawozdanie, o którym mowa w art. 16e ust. 3 ustawy zmienianej w art. 12, przekazuje się w terminie do dnia 30 czerwca 2020 r.

Art. 49. Operator systemu przesyłowego, o którym mowa w art. 37 ust. 1 ustawy zmienianej w art. 1, który zawarł umowę na współfinansowanie, o której mowa w art. 37 ust. 5 tej ustawy, przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy przekazuje kopię tej umowy ministrowi właściwemu do spraw środowiska w terminie 30 dni od dnia wejścia w życie niniejszej ustawy.

Art. 50. 1. Informacje o lokalizacji prowadzenia badań monitoringowych oraz wskaźnikach używanych do badania wpływu zanieczyszczenia powietrza na ekosystemy przekazane Komisji Europejskiej oraz Europejskiej Agencji Środowiska przez Głównego Inspektora Ochrony Środowiska przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy stają się informacjami, o których mowa w art. 25c ust. 1 pkt 1 ustawy zmienianej w art. 3.

2. Główny Inspektor Ochrony Środowiska przekazuje po raz pierwszy Komisji Europejskiej i Europejskiej Agencji Środowiska informacje o lokalizacji prowadzenia badań monitoringowych oraz wskaźnikach używanych do badania wpływu zanieczyszczenia powietrza, o których mowa w art. 25c ust. 1 pkt 1 ustawy zmienianej w art. 3, w terminie do dnia 1 lipca 2022 r.

Art. 51. 1. Dane uzyskane w wyniku badań wpływu zanieczyszczenia powietrza na ekosystemy przekazane Komisji Europejskiej i Europejskiej Agencji Środowiska przez Głównego Inspektora Ochrony Środowiska przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy stają się danymi, o których mowa w art. 25c ust. 1 pkt 2 ustawy zmienianej w art. 3.

2. Główny Inspektor Ochrony Środowiska przekazuje po raz pierwszy Komisji Europejskiej i Europejskiej Agencji Środowiska dane uzyskane w wyniku badań wpływu zanieczyszczenia powietrza na ekosystemy przeprowadzonych w lokalizacjach, o których mowa w art. 25c ust. 1 pkt 2 ustawy zmienianej w art. 3, w terminie do dnia 1 lipca 2023 r.

Art. 52. Ustawa wchodzi w życie po upływie 14 dni od dnia ogłoszenia.

Prezydent Rzeczypospolitej Polskiej: *A. Duda*

Załącznik nr 1 do ustawy z dnia 4 lipca 2019 r. o zmianie ustawy o systemie handlu uprawnieniami do emisji gazów cieplarnianych oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. poz. 1501)

„Załącznik nr 2 do ustawy z dnia 17 lipca 2009 r. o systemie zarządzania emisjami gazów cieplarnianych i innych substancji (Dz. U. z 2019 r. poz. 1447)”

METODY PRZYGOTOWYWANIA I AKTUALIZACJI INWENTARYZACJI EMISJI I PROGNOZY EMISJI, RAPORTU METODYCZNEGO IIR ORAZ SKORYGOWANYCH INWENTARYZACJI EMISJI

W przypadku substancji, dla których w przepisach prawa Unii Europejskiej zostały określone krajowe zobowiązania w zakresie redukcji emisji substancji, przygotowuje się inwentaryzacje emisji, w stosownych przypadkach, skorygowane inwentaryzacje emisji, w tym inwentaryzacje emisji w układzie przestrzennym i inwentaryzacje dużych źródeł punktowych, prognozy emisji, oraz raporty metodyczne IIR, zgodnie z metodą przyjętą przez strony Konwencji LRTAP (wytyczne EMEP dotyczące sprawozdawczości), w oparciu o przewodnik EMEP/EEA dotyczący bilansów zanieczyszczeń powietrza (przewodnik EMEP/EEA), o którym mowa w tej konwencji.

Ponadto dodatkowe informacje, w szczególności dane dotyczące aktywności, niezbędne do oceny inwentaryzacji emisji i prognoz emisji, przygotowuje się zgodnie z tymi samymi wytycznymi.

Wykorzystanie wytycznych EMEP dotyczących sprawozdawczości pozostaje bez uszczerbku dla dodatkowych warunków określonych w niniejszym załączniku oraz dla wymogów dotyczących nomenklatury sprawozdawczej, szeregów czasowych oraz terminów przekazywania informacji.

W przypadku operacji lotniczych inwentaryzacja emisji, prognoza emisji lub raport metodyczny IIR są opracowywane na podstawie cyklu lądowania i startu rozumianego jako cykl obejmujący kołowanie przy starcie i lądowaniu, start, wznoszenie się, podchodzenie do lądowania, lądowanie i wszelkie inne czynności statku powietrznego odbywające się poniżej wysokości 3 000 stóp.

W przypadku międzynarodowej żeglugi morskiej inwentaryzacja emisji, prognoza emisji lub raport metodyczny IIR są opracowywane na podstawie kursów – na morzu i w wodach przybrzeżnych – statków wodnych, z wyjątkiem statków rybackich, pływających pod wszystkimi banderami, wypływających z terytorium jednego państwa i wpływających na terytorium innego państwa.

CZĘŚĆ 1

Roczne inwentaryzacje emisji

1. Inwentaryzacje emisji muszą być przejrzyste, spójne, porównywalne, kompletne i dokładne.
2. Emisje z określonych kluczowych kategorii obliczane są zgodnie z metodami określonymi w przewodniku EMEP/EEA, z wykorzystaniem metody „Tier 2” lub wyższej (bardziej szczegółowej).

Można korzystać z innych metod opartych na dowodach naukowych i kompatybilnych metod ustanawiania inwentaryzacji emisji, jeżeli metody te pozwalają na dokładniejsze szacunki niż standardowe metody określone w przewodniku EMEP/EEA.

3. W przypadku emisji pochodzących z transportu oblicza się ją i przedstawia spójnie z krajowymi bilansami energetycznymi przekazanymi do Eurostatu.

4. Emisje pochodzące z transportu drogowego oblicza się i przedstawia na podstawie paliw zbytych na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej. Ponadto emisje pochodzące z transportu drogowego mogą być przedstawione na podstawie ilości zużytych paliw lub kilometrów przejechanych na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej.

5. Informacje o rocznych emisjach przedstawia się w obowiązujących jednostkach określonych we wzorze sprawozdawczym nomenklatury dla sprawozdawczości (NFR) Konwencji LRTAP.

6. Inwentaryzacja emisji zawiera informacje określone w tabeli nr 1, które są przekazywane w terminach wskazanych w tej tabeli.

Tabela nr 1

Rodzaj informacji	Zanieczyszczenia	Szereg czasowy	Terminy przekazywania informacji
Całkowite krajowe emisje z podziałem na kategorie źródeł według NFR ^{1), 2)}	– SO ₂ , NO _x , NMLZO, NH ₃ , CO – metale ciężkie (Cd, Hg, Pb) ³⁾ – TZO ⁴⁾ (ogółem WWA ⁵⁾ benzo(a)piren, benzo(b)fluoranten, benzo(k)fluoranten, indeno (1,2,3-cd)piren, dioksyne/furany, PCB ⁶⁾ , HCB ⁷⁾)	Raz w roku, z uwzględnieniem danych od 1990 r. do roku sprawozdawczego minus 2 (X – 2)	15 lutego. Jeżeli informacje zawierały błędy, ponowne przekazanie informacji, wraz z wyjaśnieniem wprowadzonych zmian, następuje najpóźniej w ciągu 4 tygodni od dnia 15 lutego.
Całkowite krajowe emisje z podziałem na kategorie źródeł według NFR ²⁾	– PM _{2,5} , PM ₁₀ ⁸⁾ – sadza, jeżeli dane są dostępne	Raz w roku, z uwzględnieniem danych od 2000 r. do roku sprawozdawczego minus 2 (X – 2)	15 lutego. Jeżeli informacje zawierały błędy, ponowne przekazanie informacji, wraz z wyjaśnieniem wprowadzonych zmian, następuje najpóźniej w ciągu 4 tygodni od dnia 15 lutego.

Objaśnienia:

- 1) Nomenklatura dla sprawozdawczości (NFR) określona przez Konwencję LRTAP.
- 2) Informacje o emisjach ze źródeł naturalnych są sprawozdawane zgodnie z metodami w zakresie Konwencji LRTAP oraz z przewodnikiem EMEP/EEA dotyczącym bilansu emisji zanieczyszczeń powietrza. Nie są włączane do krajowych wartości całkowitych i są zgłaszane oddzielnie.
- 3) Cd (kadm), Hg (rtęć), Pb (ołów).
- 4) TZO (trwałe zanieczyszczenia organiczne).
- 5) WWA (wielopierścieniowe węglowodory aromatyczne).
- 6) PCB (polichlorowane bifenyle).
- 7) HCB (heksachlorobenzen).
- 8) Przez PM₁₀ rozumie się cząstki o średnicy aerodynamicznej wynoszącej co najwyżej 10 mikrometrów (µm).

7. Inwentaryzacja emisji może także zawierać informacje określone w tabeli nr 2, które są przekazywane w terminie wskazanym w tej tabeli.

Tabela nr 2

Rodzaj informacji	Zanieczyszczenia	Szereg czasowy	Termin przekazywania informacji
Całkowite krajowe emisje z podziałem na kategorie źródeł według NFR ¹⁾	– metale ciężkie (As, Cr, Cu, Ni, Se i Zn oraz ich związki) ²⁾ – TSP ³⁾	Raz w roku, począwszy od 1990 r. (2000 r. dla TSP) do roku sprawozdawczego minus 2 (X – 2)	15 lutego

Objaśnienia:

- 1) Informacje o emisjach ze źródeł naturalnych są sprawozdawane zgodnie z metodami ustanowionymi w Konwencji LRTAP oraz z przewodnikiem EMEP/EEA dotyczącym bilansu emisji zanieczyszczeń powietrza. Nie są włączane do krajowych wartości całkowitych i są zgłaszane oddzielnie.
- 2) As (arsen), Cr (chrom), Cu (miedź), Ni (nikiel), Se (selen), Zn (cynk).
- 3) TSP (całkowity pył zawieszony).

CZĘŚĆ 2

Prognoza emisji

1. Prognoza emisji musi być przejrzysta, spójna, porównywalna, pełna i dokładna, a przekazywane informacje obejmują co najmniej:

- 1) przyjęte oraz planowane polityki i środki objęte prognozami;
- 2) w stosownych przypadkach, wyniki analizy wrażliwości wykonanej dla prognoz;
- 3) opis metod, modeli, podstawowych założeń i kluczowych parametrów wejściowych i wyjściowych.

2. Prognozy emisji muszą być szacowane i przyporządkowywane do odnośnych kategorii źródeł. Prognoza zawiera zastosowane „środki” (środki przyjęte) i – w stosownych przypadkach – „dodatkowe środki” (środki planowane) dla każdego zanieczyszczenia zgodnie z wytycznymi ustanowionymi w przewodniku EMEP/EEA.

3. Prognoza emisji musi być zgodna z inwentaryzacją emisji za rok $x - 3$ i z prognozami zgłoszonymi na podstawie rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 525/2013 z dnia 21 maja 2013 r. w sprawie mechanizmu monitorowania i sprawozdawczości w zakresie emisji gazów cieplarnianych oraz zgłaszania innych informacji na poziomie krajowym i unijnym, mających znaczenie dla zmiany klimatu, oraz uchylającego decyzję nr 280/2004/WE (Tekst mający znaczenie dla EOG) (Dz. Urz. UE L 165 z 18.06.2013, str. 13, z późn. zm.¹²⁾).

4. Prognoza emisji zawiera informacje określone w tabeli nr 3, które są przekazywane w terminach wskazanych w tej tabeli.

Tabela nr 3

Rodzaj informacji	Zanieczyszczenia	Szereg czasowy	Terminy przekazywania informacji
Krajowe dane w postaci siatki dotyczące emisji z podziałem na kategorie źródeł (GNFR)	– SO ₂ , NO _x , NMLZO, CO, NH ₃ , PM ₁₀ , PM _{2,5} – metale ciężkie (Cd, Hg, Pb) – TZO (ogółem WWA, HCB, PCB, dioksyny/furany) – sadza, jeżeli dane są dostępne	Co 4 lata dla roku sprawozdawczego minus 2 ($X - 2$), począwszy od 2017 r.	1 maja. Jeżeli informacje zawierały błędy, ponowne przekazanie informacji, wraz z wyjaśnieniem wprowadzonych zmian, następuje najpóźniej w ciągu 4 tygodni od dnia 1 maja.
Duże źródła punktowe według kategorii źródła (GNFR)	– SO ₂ , NO _x , NMLZO, CO, NH ₃ , PM ₁₀ , PM _{2,5} – metale ciężkie (Cd, Hg, Pb) – TZO (ogółem WWA, HCB, PCB, dioksyny/furany) – sadza, jeżeli dane są dostępne	Co 4 lata dla roku sprawozdawczego minus 2 ($X - 2$), począwszy od 2017 r.	1 maja. Jeżeli informacje zawierały błędy, ponowne przekazanie informacji, wraz z wyjaśnieniem wprowadzonych zmian, następuje najpóźniej w ciągu 4 tygodni od dnia 1 maja.
Prognozowane emisje według zagregowanych kategorii NFR	– SO ₂ , NO _x , NH ₃ , NMLZO, PM _{2,5} – sadza, jeżeli dane są dostępne	Co 2 lata, począwszy od 2017 r., w odniesieniu do lat, których dotyczą prognozy, czyli 2020 r., 2025 r., 2030 r. oraz, jeżeli dane są dostępne – 2040 r. i 2050 r.	15 marca

¹²⁾ Zmiany wymienionego rozporządzenia zostały ogłoszone w Dz. Urz. UE L 189 z 27.06.2014, str. 155, Dz. Urz. UE L 262 z 29.09.2016, str. 34 oraz Dz. Urz. UE L 156 z 19.06.2018, str. 1 i 26.

CZĘŚĆ 3

Raport metodyczny IIR

1. Raport metodyczny IIR jest przygotowywany zgodnie z wytycznymi EMEP dotyczącymi sprawozdawczości i przekazywany przy użyciu wzoru raportu metodycznego IIR, jaki określono w tych wytycznych. Raport ten zawiera w szczególności następujące informacje:

- 1) opis, odniesienia i źródła informacji dotyczące określonych metod, założeń, wskaźników emisji i danych dotyczących aktywności, jak również przesłanki ich wyboru;
- 2) opis krajowych kluczowych kategorii źródeł emisji;
- 3) informacje na temat niepewności, zapewniania jakości i weryfikacji;
- 4) opis uregulowań instytucjonalnych na potrzeby przygotowania bilansów;
- 5) rekalkulacje i planowane ulepszenia;
- 6) w stosownych przypadkach, informacje na temat wykorzystania elastycznego podejścia przewidzianego w art. 5 ust. 1–4 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/2284;
- 7) w stosownych przypadkach, informacje na temat powodów odejścia od ścieżki redukcji emisji, o której mowa w art. 16b ust. 3 pkt 3, jak również środków służących zapewnieniu zbliżenia do tej ścieżki;
- 8) streszczenie.

2. Raport metodyczny IIR zawiera informacje określone w tabeli nr 4, które są przekazywane w terminie wskazanym w tej tabeli.

Tabela nr 4

Rodzaj informacji	Zanieczyszczenia	Szereg czasowy	Termin przekazywania informacji
Raport metodyczny IIR	– SO ₂ , NO _x , NMLZO, NH ₃ , CO, PM _{2,5} , PM ₁₀ – metale ciężkie (Cd, Hg, Pb) i sadza – TZO (ogółem WWA, benzo(a)piren, benzo(b)fluoranten, benzo(k)fluoranten, indeno (1,2,3-cd)piren, dioksyny/furany, HCB, PCB, HCB) – metale ciężkie (As, Cr, Cu, Ni, Se i Zn oraz ich związki) i TSP, jeżeli dane są dostępne	Wszystkie lata (jak podano w części 1 ust. 6, części 2 ust. 4)	15 marca

CZĘŚĆ 4

Korekta inwentaryzacji emisji

1. W przypadku wnioskowania o skorygowanie inwentaryzacji emisji, przekazanej zgodnie z art. 11 ust. 1 pkt 3, składa się wniosek do Komisji Europejskiej, który zawiera, w szczególności, następującą dokumentację uzupełniającą:

- 1) dowody na to, że odnośne krajowe zobowiązanie lub zobowiązania w zakresie redukcji emisji substancji zostały przekroczone;
- 2) określenie, na ile skorygowanie inwentaryzacji emisji zmniejsza przekroczenie oraz przyczynia się do wypełnienia danego krajowego zobowiązania lub zobowiązań w zakresie redukcji emisji substancji;
- 3) oszacowanie, czy i kiedy można spodziewać się, że dane krajowe zobowiązanie lub zobowiązania w zakresie redukcji emisji substancji zostaną osiągnięte w oparciu o prognozy emisji bez korekty;

- 4) dowody na to, że korekta jest zgodna z co najmniej jedną z trzech następujących okoliczności:
- a) w przypadku nowych kategorii źródeł emisji – dowody, że:
 - nowe kategorie źródeł emisji zostały uznane w literaturze naukowej lub w przewodniku EMEP/EEA,
 - dana kategoria źródeł nie została ujęta w odpowiedniej wcześniejszej inwentaryzacji emisji w czasie, gdy ustalano dane krajowe zobowiązanie lub zobowiązania w zakresie redukcji emisji substancji,
 - emisje pochodzące z nowej kategorii źródeł przyczyniają się do tego, że Rzeczpospolita Polska nie jest w stanie wywiązać się ze swoich zobowiązań w zakresie redukcji emisji substancji, co jest potwierdzone przez szczegółowy opis metody, dane i wskaźniki emisji wykorzystane, aby dojść do tego wniosku,
 - b) w przypadku znacząco różnych wskaźników emisji wykorzystanych do określenia emisji z określonych kategorii źródeł:
 - opis pierwotnych wskaźników emisji, w tym szczegółowy opis podstawy naukowej użytej do określenia tego wskaźnika emisji,
 - dowody na to, że pierwotne wskaźniki emisji były wykorzystywane do określania redukcji emisji substancji w czasie, gdy redukcje te zostały określone,
 - opis zaktualizowanych wskaźników emisji, w tym szczegółowe informacje dotyczące podstawy naukowej użytej do określenia danego wskaźnika emisji,
 - porównanie szacunków emisji dokonywanych w oparciu o pierwotne i zaktualizowane wskaźniki emisji wykazujące, że zmiana wskaźników emisji przyczynia się do tego, że Rzeczpospolita Polska nie jest w stanie wypełnić swoich zobowiązań w zakresie redukcji emisji substancji,
 - wyjaśnienie, czy zmiany wskaźników emisji są znaczące,
 - c) w przypadku znacząco różnych metod wykorzystanych do określenia emisji z określonych kategorii źródeł:
 - opis pierwotnie wykorzystanej metody, w tym szczegółowe informacje dotyczące podstawy naukowej użytej do określenia tego wskaźnika emisji,
 - dowody na to, że pierwotna metoda została wykorzystana do określania redukcji emisji substancji w czasie, gdy redukcje te zostały ustanowione,
 - opis zaktualizowanej wykorzystanej metody, w tym szczegółowe informacje dotyczące podstawy naukowej użytej do określenia tej metody,
 - porównanie szacunków emisji dokonywanych w oparciu o pierwotne i zaktualizowane metody wykazujące, że zmiana metody przyczynia się do tego, że Rzeczpospolita Polska nie jest w stanie wypełniać swoich zobowiązań w zakresie redukcji emisji substancji,
 - wyjaśnienie, czy zmiany wskaźników emisji są znaczące.
2. W stosownych przypadkach można odnieść się do odpowiednich wcześniejszych korekt.
3. Te same informacje mogą posłużyć do uzasadnienia w odniesieniu do procedur dostosowawczych opartych na podobnych warunkach wstępnych dla różnych państw członkowskich Unii Europejskiej, pod warunkiem że państwo członkowskie Unii Europejskiej przedstawi wymaganą dokumentację uzupełniającą, o której mowa w ust. 1.
4. Skorygowana wartość emisji jest obliczana ponownie, aby zapewnić spójność, w możliwym zakresie, szeregów czasowych dla każdego roku, w odniesieniu do którego zastosowano korektę lub korekty.

Załącznik nr 2 do ustawy z dnia 4 lipca 2019 r. o zmianie ustawy o systemie handlu uprawnieniami do emisji gazów cieplarnianych oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. poz. 1501)

„Załącznik nr 3 do ustawy z dnia 17 lipca 2009 r. o systemie zarządzania emisjami gazów cieplarnianych i innych substancji (Dz. U. z 2019 r. poz. 1447)”

KRAJOWE ZOBOWIĄZANIA W ZAKRESIE REDUKCJI EMISJI SUBSTANCJI

Nazwa substancji	Zobowiązania w zakresie redukcji emisji substancji w porównaniu z 2005 r. ^{1), 2)}	
	Każdy rok od 2020 r. do 2029 r.	Każdy rok od 2030 r.
dwutlenek siarki (SO ₂) ³⁾	59%	70%
tlenek azotu (NO _x) ⁴⁾	30%	39%
niemetanowe lotne związki organiczne (NMLZO) ⁵⁾	25%	26%
amoniak (NH ₃)	1%	17%
pył drobny (PM _{2,5}) ⁶⁾	16%	58%

Objaśnienia:

- 1) Zobowiązania w zakresie redukcji w przypadku transportu drogowego odnoszą się do emisji obliczonych na podstawie sprzedanych paliw, a rokiem odniesienia jest 2005 r.
- 2) Spełnianie zobowiązań w zakresie redukcji emisji SO₂, NO_x i pyłu drobnego ustala się na podstawie wykorzystanych paliw.
- 3) Przez dwutlenek siarki (SO₂) rozumie się wszystkie związki siarki wyrażone jako dwutlenek siarki (SO₂), w tym trójtlenek siarki (SO₃), kwas siarkowy (H₂SO₄) oraz zredukowane związki siarki, takie jak siarkowodór (H₂S), merkaptany i siarczki dimetylu.
- 4) Przez tlenki azotu (NO_x) rozumie się tlenek azotu (NO) i dwutlenek azotu (NO₂) wyrażone jako dwutlenek azotu.
- 5) Przez niemetanowe lotne związki organiczne (NMLZO) rozumie się wszystkie związki organiczne inne niż metan, które są zdolne do wytwarzania utleniaczy fotochemicznych w reakcji z tlenkami azotu w obecności światła słonecznego.
- 6) Przez pył drobny (PM_{2,5}) rozumie się cząstki o średnicy aerodynamicznej wynoszącej nie więcej niż 2,5 mikrometra (µm).